

ВІРУЮ

Завтра належить нам

Молодіжний хор Івано-Франківської церкви ХВС

21 червня на Вічевому майдані в Івано-Франківську відбулася акція, ціль якої – боротьба з поширенням алкогольної та тютюнової залежності. Захід, який проходив під гаслом «Завтра належить нам», організувала громадська організація «Закон і порядок» за підтримки Церкви Християн Віри Євангельської, Греко-Католицької та Української Автокефальної Православної церков, громадських організацій та Івано-Франківської християнської місії «Добрий самарянин».

Євангеліст Геннадій Ліпуга

Про Христа можна говорити і без слів

молитву за всіх присутніх матерів, які хвилюються за майбутнє своїх дітей і моляться за них.

«Курити, хворієте і вмирате», – такою мала б бути правдива реклама тютюну, – зазначив проповідник Божого Слова Василь Попудник. – Чому в християнській країні існує така проблема, як тютюнова, алкогольна, наркотична залежність? Тому що називається християнином і бути ним – це різні поняття».

Як не сумно визнавати, але наразі християнська держава Україна посідає перше місце у світі за темпами поширення дитячого алкоголізму. За деякими даними, на сьогодні в Україні кожна друга дитина у віці до 14 років регулярно вживає алкоголь. Невтішна статистика і щодо курців: 67% чоловіків в Україні і 20% жінок курять – це найвищий показник в Європі. Цю жахливу статистику з байдужим виглядом слухали юнаки і дівчата з сигаретами та пивом у руках і скептичним поглядом. Дай, Боже, щоб посіяне зерно проросло і в їхніх серцях і з часом дало результат. Але щоб це було, мусимо об'єднати свої зусилля.

На жаль, звернення до тих, хто має владу щось змінити, і далі залишаються «гласом волаючого в пустині». Так, напередодні нашої акції в місті таки був проведений «День пива» – попри настійливі звертання християнських церков і громадських організацій, які вболівають за прийдешню долю України, до можновладців з проханням заборонити популяризацію цього наркотичного трюнку.

На закінчення акції молитву за наш край, за благословення малих і старих, за владу, за священнослужителів всіх християнських конфесій, за щасливе майбутнє Прикарпаття і всієї України звершив Олег Карпюк, директор Івано-Франківської місії «Добрий самарянин».

Наш кор.

Голові Івано-Франківської облдержадміністрації
п. Миколі Палійчуку

Начальнику управління у справах національностей,
міграції та релігій Івано-Франківської ОДА
п. Тетяні Латці

єпископу Івано-Франківському УГКЦ
кир Володимирі (Войтишину)

архієпископу Івано-Франківському і Галицькому
Іоасафу

ЗВЕРНЕННЯ

Україна переживає сьогодні нелегкі часи. Зло набирає обертів такими темпами, що наша держава посідає перші місця у світі за рівнем поширення ВІЛ-СНІДу, дитячого алкоголізму і порнографії, наркоманії, туберкульозу. За деякими даними, на 100 вагітностей в Україні припадає 78 абортів, а точніше кажучи, вбивств немінних дітей. Як можна сподіватися, що Бог благословить країну, коли вона потопає в крові невинних жертв?

На наше глибоке переконання, ситуацію ще можна змінити, якщо вся нація щирим серцем звернеться до Бога. А для цього треба об'єднати зусилля всіх християн, досягти взаєморозуміння між вірними всіх християнських Церков і повернути українців до правдивих моральних цінностей, через проповідь Євангелія спонукати їх замислитися над майбутнім своїм і своїх дітей, над тим, що всім свого часу доведеться дати звіт перед Справедливим Суддею.

На рівні Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій таке взаєморозуміння існує і глави всіх Церков – учасників ВРЦіРО активно співпрацюють в організації різного роду заходів, ціль яких – повернути людей до щирої віри в Бога. Владики УПЦ КП, УГКЦ, РКЦ вже не раз представляли своїх вірних на Всеукраїнському святі подяки Богові, яке започатковане з ініціативи Церкви ХВС України. Старший єпископ ЦХВС Михайло Паночко на запрошення глави УГКЦ архієпископа Любомира Гузара промовляв у греко-католицькому храмі м. Києва.

Цьому можна було б тільки порадіти, якби позицію владик підтримували священники на місцях. Натомість звичними є випадки, коли священнослужителі воюють проти Євангелія Бога, Якому, начебто, служать. Фактів чимало. Варто згадати, хоча б, інцидент в с. Тучапах Снятинського р-ну, що стався 2 серпня минулого року, коли православний священник зірвав концерт християнської пісні і поведився, м'яко кажучи, далеко не так, як мав би поводитися слуга Христа. Або про події в селах Хриплині, Чорнолізях, які наводять на думку, що справами сільських громад керують зовсім не голови сільрад, а священники місцевих парафій.

Останній просто обурливий випадок стався в Нижнєві Тлумацького району – селі, в якому добре знають євангельських віруючих, якому церква християн віри євангельської надала посильну допомогу для ліквідації наслідків минулорічної повені (загалом близько півтори сотні тисяч гривень).

Однак коли, отримавши дозвіл від місцевої влади і діючи згідно з чинним законодавством, християнська місія милосердя «Добрий самарянин» зніціювала проведення тижневих зустрічей для проповіді Євангелія, місцевий священник повівся вкрай вороже. Він забороняв людям іти на зустрічі, мотивуючи тим, що іншої віри їм не потрібно, бо інакше хай не сподівуються, що він проведе похорон і таке інше, тим самим порушуючи конституційне право кожного українця на свободу віросповідання; заявляв, що місія підкупила голову сільради. Врешті-решт зловмисники зірвали зустрічі, порізавши зведений для євангелізації намет.

Шановні владыки, панове можновладці! Ми змушені ще раз нагадати, що є офіційно визнаною в країні Церквою, а не сектою, як зневажливо дозволяють собі висловлюватися деякі наші опоненти. І що, згідно з Конституцією України, люди мають право на альтернативну точку зору, мають право самі вирішувати, у кого і як вірити, до якої церкви ходити і як молитися. Ніхто не може робити це за когось, як і не може заборонити іншому зробити свій власний вибір. Людям потрібне живе Євангеліє, бо лише воно здатне змінити їхні долі і їхні життя.

Ми переконані, що настав час об'єднати зусилля всіх християн в боротьбі зі злом, а не в боротьбі один з одним. Саме до цього нас закликає Господь Ісус Христос, Який сказав: «По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:35).

Звертаємося до вас, шановні, з проханням посприяти конструктивній співпраці всіх християнських Церков у проповіді Євангелія, адже служимо Єдиному Богові і Спасителєві Ісусу Христу. А що, як не Добра Новина Ісуса Христа, може допомогти українцям вибратися з пасток духовної, моральної та й економічної криз.

Єпископ Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВС
Юрій ВЕРЕМІЙ.

Директор Івано-Франківської християнської
місії «Добрий самарянин»
Олег КАРПЮК.

Донести до громадськості інформацію про особливий згубний вплив тютюнових виробів та алкогольних напоїв на дітей та підлітків – головна мета організаторів цієї акції та багатьох інших такого роду заходів.

Як і завжди, активну участь в акції взяли молодь та служителі церкви ХВС

Івано-Франківська. Пісні у виконанні молодіжного хору та дуету «Джерело», театральна постановка, промови служителів – усе говорило про Того, Хто може звільнити від будь-якої залежності і дати вільне, щасливе і благословенне життя. Після пісні «Мамина сльоза» Геннадій Ліпуга, служитель церкви ХВС, звершив

Дует «Джерело»

Тріумф зла
чи тріумф
бездіяльності?

СТОП. 2

Як змінювати минуле,
вирішувати проблеми
сьогодення і
формувати майбутнє

СТОП. 3

ШАНС
РОЗПОЧАТИ
НОВЕ ЖИТТЯ

СТОП. 5

СЕКРЕТИ
ВІДКРИТО

СТОП. 6

Багато століть Європа називалася християнською. Вона цим пишалася. Вона за це боролася. Вона за це платила високу ціну, це пропагувала. Вона успішно експортувала християнство іншим народам. Робила це ревно та жертвовно. Іноді навіть занадто. Іноді не по-біблійному. Але християнство Європи змінило світ. Воно принесло духовну та економічну цивілізацію десяткам держав. Воно створило Сполучені Штати, які збудовані на щирій вірі перших пілігримів, предки яких, попри всі спокуси та помилки, зуміли зберегти в суспільстві віру в Бога. Саме Новий світ згодом перейняв у бабусі-Європи естафету місіонерства. І саме Сполучені Штати у XX столітті нарівні з Європою стали символом християнського суспільства. І саме Америка та Європа XXI століття мовчки спостерігають, як християнство іржавіє у них вдома і ганьбиться в сусідів...

Коли перший місіонер (у сучасному розумінні цього слова) Вільям Карей відплив з Англії до Індії, яка стала для нього другою вітчизною, — це стало поворотним пунктом для змертвілого християнства, поштовхом до нечуваної хвилі місіонерства, яке захопило всі християнські країни. Місіонери в ті часи були героями номер один. Їх зустрічали, як національних героїв, їм бажали бачити вищий світ та королівські двори. І коли в Карей сталася біда — згоріла друкарня з усіма перекладами, уся нація кинулася на допомогу...

Рік 2008. В індійському штаті Орїсса був убитий лідер бойовничої організації Вішва Хінду Парішад, крайній противник християнства, який докладав всіх зусиль для повернення християн в індуїзм. У вбивстві звинуватили християн. З тих пір там не втихає жорстоке гоніння на них. Їх виганяють з міст і сіл, будинки спалюють, їм вбивають, дівчат та християнських монахинь, які працюють в Індії, гвалтують, священників закопують живцем у землю. Тих, хто не витримує тиску і змушувати їсти коров'ячий послід і запивати його коров'ячою ж сечею — такий ритуал повернення в індуїзм. Ніхто не знає, скільки біженців ховаються в лісах

Тріумф зла чи тріумф бездіяльності?

«Єдине, що потрібне для тріумфу зла, — це те, щоб добрі люди нічого не робили»
Едмунд Берк

Юрій Вавринюк
Редактор журналу
«Благовісник»

або тремтять від страху в спеціальних пунктах, скільки зруйновано приватних будинків і домів молитви, не відома точна кількість загиблих. Влада неспроможна (або не хоче) щось зробити. Відомі факти участі поліції в погромах та зґвалтуваннях. Церкви та місії, які послали своїх місіонерів в Індію, розгублені і не знають, що робити.

А Європа та Америка мовчать. Не кидаються на допомогу, як за часів Карей. У них інші проблеми. Тепер найголовніше — зберегти толерантність до нового, передового класу, на який покладають надії, — до гомосексуалістів. Поважні парламентарії, політики всіх рівнів вишукують шляхи захисту цих «несправедливо ображених» людей.

У листопадові дні минулого року, коли індійські екстремісти вбивали християн, у Берліні судили молодого християнина, який назвав гомосексуалізм гріхом і засудив місцевого бургомістра за цей гріх. У багатьох країнах навіть стовідсотково християнські організації (у тому числі й церкви) не мають права відмовити у працевлаштуванні ставомому збоченцю. Стара добра християнська Англія, колиська місіонерства, заклопотана іншим — у ній повним ходом триває рекламна кампанія — більше 30 автобусів їздять за плакатами: «Імовірно, Бога немає. Тому не турбуйтеся і зосередься на своєму житті».

Високоповажні мужі американських штатів наполегливо шукають шляхи, щоб «протягнути» закони про одностатеві шлю-

би. Каліфорнія вже прийняла такий закон, за яким у шлюбному свідоцтві замість слів «чоловік», «жінка» стоять слова «партнер А», «партнер В». Християнство на першому етапі зуміло відстояти свої права — закон відмінили. Але це спровокувало нечувану хвилю обурення. Гомосексуалісти в Інтернеті оголосили про початок війни з християнськими церквами, закликаючи до погромів та убивств. 9 листопада банда з 30 збоченців напала на християнську церкву в Ленсінгу (штат Мічиган). Деякі з них пройшли в приміщення церкви, одягнуті як звичайні люди, інші, в рожевому і чорному, біля приміщення били в відра та кричали в мегафон: «Ісус був геєм!». Вони несли перевернутий рожевий хрест і роздавали буклети перехожим. Присутні в залі гомосексуалісти криками зірвали зібрання. Згодом біля церкви одна пара зайнялася гріхом. Поліція не втручалася. Боялися образити...

На християн, які намагаються протестувати проти узаконення гріха та безза-

коння, дивляться як на диваків. Називають консервативними та відсталими. Багато конфесій, які зародилися після Мартіна Лютера і зробили духовну революцію в Європі, повернувши до першохристиянства, сьогодні відкрито визнали содомський гріх, благословляючи шлюб збоченців у своїх храмах, висвячуючи священнослужителів — геїв та лесбіянок. Вони відкрито підтримують політиків, які цим займаються і це пропагують...

Справжні християни Азії та Африки ховаються в лісах, гниють у тюрмах, помирають від побоев. Християнська Європа та Америка мовчать...

Хтось заперечить: але ж не всі християни пішли на компроміс з новими віяннями світу. Не всі. Але тих, хто не прийняв нових правил гри, чомусь не чути. А якщо вони й говорять, то лише пошепки, у своєму колі, побожно киваючи головами: «До чого світ дійшов, скоро вже кінець!». Тих, хто встає на весь зріст і голосом Івана Хрестителя каже правителям світу: «Ти не повинен так чинити», на жаль, одиниці. Істинні християни збиваються у групки, намагаються відгородитися від впливу «нових вітрів», зберігаючи чистоту біблійного вчення. Часто це їм вдається. Але вони нічого не можуть змінити навколо себе. Нерідко навіть у власних родин. Вони живуть у своєму власному світі, нехай навіть по-біблійному правильно, але неправильно по суті. Бо християнство існує серед грішного світу з єдиною метою: впливати на нього. Бути світлом. Бути сіллю. Бути дороговказом, коли світ збочує з правильної дороги. І — впливати на світ.

Відомий англійський політичний діяч та мислитель Едмунд Берк дуже точно і чітко сформулював причину поширення

зла у своїй знаменитій фразі: «Єдине, що потрібно для тріумфу зла, — це те, щоб добрі люди нічого не робили». Найголовніша причина того, що відбувається сьогодні навколо нас, — не у гріховності світу, не в тому, що грішники керують світом, а в тому, що праведники дозволяють їм це робити. У тому, що вони не моляться за свій народ, країну, владу, не протестують усіма доступними способами проти гріха та неправди. Не хочуть або бояться назвати гріх гріхом. У тому, що їхнє особисте життя далеко не світло. У тому, що вони просто нічого не роблять.

Україна ще пам'ятає комуністичний атеїзм, який душив, але не зумів задумати християнську віру. Тепер ми маємо свободу. Вона дісталася завдяки мужності наших батьків та дідів, завдяки їхнім молитвам. І — молитвам християн Європи.

Вони десятиліттями молилися за християн Радянського Союзу. Щиро, ревно, не загальними фразами, а конкретно називаючи міста, церкви, прізвища. Тепер настала черга нам молитися за Європу. І за Індію, за Ірак, за Кенію, за країни Середньої Азії. І за десятки інших країн, де наші брати та сестри борються за віру «до крові». А особливо — за Україну.

Сьогодні в нас ще не діють содомські закони. Але можуть діяти завтра. Українське об'єднання геїв та лесбіянок уже звернулося через офіційний лист до представників влади та голів всіх релігійних конфесій з проханням визнати їх право на існування. Поки що просять. Завтра будуть вимагати. Післязавтра — громити. Вже сьогодні Україна захлинулася в рекламі алкоголю та тютюну. Пиво стало невід'ємною частиною іміджу сучасної молоді. Телебачення цинічно пропагує насилья, культ сили та розпусти. Церква зобов'язана вимагати від влади законів, які бережуть духовне здоров'я нації. Церква повинна вимагати від своєї влади вплинути на владу країн, де є гоніння. Церква повинна...

Можна ще багато перераховувати, що вона повинна. Але перш за все вона повинна хоча б ЩОСЬ робити. Бо сила й дієвість беззаконників — у безсиллі та бездіяльності праведників.

АКЦІЇ

«Не хлібом єдиним...»

У смт. Царичанці Дніпропетровської області упродовж кількох днів проходив фестиваль християнської пісні «Не хлібом єдиним...» Обласне об'єднання церков ХВС Дніпропетровської області, яке ініціювало це свято християнської пісні і слова, через спів, декламації, проповідь Євангелія нагадувало жителям селища й околиць про християнські цінності: братерську любов, взаємоповагу, пошану і піклування про ближніх.

Ведучий програми Сергій Губеня пояснив, що назва фестивалю взята з Євангелія — це слова Ісуса Христа: «Не хлібом єдиним буде жити людина, а всім словом, яке виходить із уст Божих». «І цей фестиваль ми присвячуємо нашій тихій, терплячій, можливо, зболеній душі», — наголосив ведучий.

Гостей і учасників фестивалю вітав пастор церкви «Нове життя» Тарас Герасимчук. Зокрема, він подякував місцевій владі за сприяння в організації фестивалю і висловив сподівання, що після такого заходу всі християни стануть ближчими один до одного і до Бога.

Свідчення Дениса Авельцева ще раз підкреслило, що для Бога немає жодної неможливої речі і що Він може звільнити від будь-якої залежності (його подаємо окремо. — Ред.).

Зі словами вітання до присутніх звернувся протоієрей місцевої православної церкви Сергій Пиварев. Він закликав всіх до єдності в Бозі, щоб не шукати кожен свого, вигоди для себе, а щиро служити Богу і ближнім.

Від представників влади з вітальним словом звернулася начальник відділу культури і туризму Царичанської райадміністрації Ольга Сабарня: «Я дуже задоволена тим, що саме в нас стартує цей фестиваль. З кожним днем сюди приходить все більше людей, особливо молоді. Ми за неї дуже вдячні, що майбутнє нашої держави. А такі фестивалі дають

змогу потихеньку змінювати їх, пропагувати вічні християнські цінності».

Вітаючи фестиваль, пастор церкви «Перемога» з Дніпропетровська, магістр богослов'я Сергій Вінковський зокрема сказав: «Я бачу новий рух, який зароджується в Україні. І це чудово. У мене в руках Біблія. Цю книгу багато хто має, за неї в нашій країні не садять у тюрму, як це було всього яких 20-25 років тому. Деякі люди вважають, що просто достатньо

мати її в домі і цього досить. Але я один із тих, хто переконаний, що цю книгу потрібно не лише читати, а й виконувати». Пастор Вінковський поділився з присутніми цікавою історією зі свого життя.

А Михайло Мокієнко, єпископ церков ХВС Дніпропетровської області подякував Богові за можливість заснувати в Царичанці євангельську церкву. «Суть Євангелія з днів Ісуса Христа залишається незмінною, але методи, якими ми зв'язуємо Добру Новину, можуть бути різними. Тому обласне об'єднання підтримало ініціативу місцевої церкви у проведенні такого фестивалю, і я вірю, що вибір був вдалий. Можливо, варто запровадити такого роду заходи в інших місцях, щоб всі люди в Україні почули Божу правду і зробили свій вибір».

Кожен християнин прагне, щоб Бог спасав людей. І для того, щоб Господь прославився, християнам потрібно використовувати всі можливі засоби. Християнська церква «Нове життя» в смт. Царичанці вже декілька років поспіль проводить літні дитячі табори. А цього року організувала такий прекрасний фестиваль. Упродовж чотирьох днів жителі смт. Царичанки мали чудову нагоду слухати проповідь Божого Слова, познайомитися з християнами. Сподіваємося, вони змогли зробити правильні висновки. Бо тільки ті, хто знає Бога і має тісні відносини з Ним, можуть привести Україну до щасливого майбутнього.

Валентин ОПРЯ.

СВІДЧЕННЯ

Я маю свободу

Я народився за радянської влади, коли ніхто відкрито не говорив, що є Бог. Якщо хто й ходив до церкви, то потайки. Моя мама була вчителькою фізики. Я успішно закінчив школу, був, як кажуть, хорошим хлопчиком. Не курив, уникав поганих компаній, цікавився технікою, займався спортом. Після школи вступив до вищого військового льотного училища.

Усе складалося добре, у мене було майбутнє. Мене переповнювала гордість, коли я вперше сів за штурвал реактивного літака. Я почувався таким значущим, у мене було гарне і щасливе життя. Мене ніколи не вчили надіятися на Бога, мене вчили надіятися на себе і пишатися собою.

Але появились проблеми зі здоров'ям, впав зір, і мені заборонили літати. Я вступив у Дніпропетровський медичний інститут. А згодом у моє життя прийшло горе — померла мама. Я був в розпачі, і друзі з інституту порадили вживати транквілізатори. Мені стало легко і добре. Я вживав заспокійливе певний час, а потім перейшов на наркотики. І дуже скоро з хорошого хлопчика, успішного юнака перетворився на наркомана.

Так як закінчував навчання в інституті, залишив все добре — головним для мене в житті стали наркотики. Хотів зупинитися, але не міг і врешті-решт опинився за ґратами.

Але там, у тюрмі, я зустрівся з людьми, які не лихословили, були завжди радісні й задоволені. Вони читали Біблію і розповідали про Якогось Ісуса, Який прощає гріхи. У цих людей було незвичайне світло в очах, і я їм повірив. І подумав, що, можливо, моє життя ще не закінчилося, можливо, у мене є ще шанс щось змінити, якщо я звернуся до Бога.

Я знайшов таємне місце, став на коліна і почав молитися. І Бог прийшов в моє життя, повністю звільнив мене від рабства наркотика і всякої залежності і дав нове життя. З 1995 року по сьогодні я маю свободу в Ісусі Христі.

Денис АВЕЛЬЦЕВ.

Людина – істота цілісна за своєю природою. Господь створив нас як дух, душу і тіло. Дух – це те, що Господь в нас вдихнув, ожививши нас. Душа – це емоції, здатність відчувати; тіло – матеріальна субстанція. Повноцінно функціонувати ми можемо тоді, коли існує гармонія між цими трьома аспектами – духом, душею і тілом.

К оли мова йде про залежність, християни віддають перевагу духовній сфері, і це правильно, тому що основа будь-яких порушень у свідомості людини лежить саме в духовній площині. І було б дивно, якби християни розуміли це по-іншому. Усім відомо, як за часів Радянського Союзу підходили до вирішення проблем залежності. Однак лікування медикаментами давало лише тимчасовий результат.

Нині популярними стали багато психологічних методів лікування, наприклад, кодування. Людина може і справді не вживати деякий час препаратів, але велика небезпека полягає в тому, що вона перейде в іншу залежність або зав'язне у різного роду лженауках. Чи це та ціль, якої повинна досягнути людина? Ні. Залежність – це хвороба всіх трьох площин – духа, душі і тіла, тому людина повинна оздоровлюватися в усіх трьох сферах одночасно.

Багатьом, мабуть, знайома ситуація, коли люди наворачтаються до Бога, відвідують церкву, проходять реабілітацію в різного рівня центрах, а через деякий час зриваються й повертаються до старого життя, знову починають пити, курити, колотися. Це стає ударом як для тих, хто поруч, так і для самої людини. Вона пішла в християнський центр з надією викуватися, усе перепробувала. А за деякий час, на превеликий жаль, знову зазнала поразки. І церква часто стає в позицію неприйняття – якщо ти впав, не встояв, значить, ти поганій віруючий, мало читав Слово Боже, мало молився.

Але я знаю людей, які справді були молитовниками, читали Слово Боже, відвідували церкву – і такий сумний фінал. А церква не готова працювати з тими, хто ще недавно стояв за кафедрою, над ким молилися, але спіткнувся і впав або ступив на шлях падіння. Це процес: спочатку така людина приходить з ледь відчутним запахом перегару, потім появляється дуже рідко, потім взагалі перестає приходити. Церква не готова підтримати таку людину, віруючі люди розгублені, вони не розуміють, де Бог, чому Він так робить.

У церквах іноді допускаються великої помилки, коли людині, яка ще пізніше тому приймала наркотики, дають місце для проповіді. Мовляв, вона вже навчилася читати Біблію, знає якісь основи. Це недопустимо, така людина ще не утверджена. І коли така людина впаде, це завдасть болю і церкві, і людям, які так само лікувалися.

Людина – це дух, душа і тіло. Якщо дух оздоровлюється, то це ще не все. Дух впливає на душу. І душа реагує на духовний стан. Зазвичай займаються духом і тілом, а душа залишається осторонь. Вислів «душевна людина» часто вживають з дещо негативним відтінком. Але від кого ми отримали душевний почуття? Від Господа. А чи вміємо володіти ними? Не завжди.

Господь нас створив, мов оркестр, з гамою почуттів. Скажімо, гнів – це нормальне почуття. Однак раніше я завжди чула, що це погане почуття, причому мені відразу ж наводили цитату з Біблії: «Гнів не чинить правди Божої». Звичайно, не чинить, але це не означає, що почуття гніву треба відкинути як таке. Написано також: «Гнівайтесь, та не грішіть, сонце нехай не заходить у вашому гніві» (Еф. 4:26).

Отож гніватися можна, питання лише в тому, як ми це робимо, як виявляємо гнів. На превеликий жаль, психологи лікують душу залежної людини і абсолютно ігнорують її дух. Психологів часто бояться – і правильно роблять. Я християнський психолог. Чим він відрізняється від світського? Окрім знань, він керується ще й Словом Божим, молитвою і допомогою Духа Святого. А світський – знаннями і різними технологіями, які іноді абсолютно протилежні християнському світогляду. Скажімо, світський психолог може порадити жінці, яка прийшла до нього на консультацію, знайти коханця – це, мовляв, змінить на краще її душевний стан. Тому дуже добре, що останнім часом з'являється все більше християнських психологів, які знають про душу. Адже саме слово «психологія» походить від слова «психо» – душа. Психологія – це наука про душу. І це біблійна наука.

Залежність – це нерозумне ставлення до себе

Залежна поведінка особи – це серйозна духовна, соціальна, психологічна проблема, оскільки вона має яскраво виражені наслідки: втрата працездатності, конфлікти з оточуючими, вчинення протизаконних дій.

Залежність пов'язана з болем душі. Спочатку людина бере келих, потім цей перший келих бере другий, потім другий келих бере людину і починає нею керувати. Нерозумне ставлення до себе – це і є залежність. Залежна поведінка тісно пов'язана як із зловживанням чимсь чи кимсь, так і з порушенням потреб людини.

Залежну поведінку ще називають адекватною. З латини «адиктус» – це той, хто пов'язаний боргами або приречений на рабство через борги. Про залежних людей і справді можна сказати, що вони перебувають в рабстві. Залежність – це відсутність вибору, це віддалення від Бога. «Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде

любити, або буде триматись одного, а другого знести» (Матвія 6:24); «Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю» (Римлянам 7:15).

Чому в людей виникає пристрасть до чогось? Деякі речовини допомагають почуватися краще, вони впливають на самопочуття. Це звільняє від нудьги, емоційних проблем, болю, від почуттів, які ми не хочемо пережити, від того, що називають нестерпною реальністю.

Немає особливої потреби змальовувати стан залежної людини, скажімо, алкоголіка чи наркомана. Така людина безсила перед залежністю і не має сили зупинити цю пристрасть. Вона абсолютно переможена. Це

Як змінювати минуле, вирішувати проблеми сьогодні і формувати майбутнє

рабство! Алкоголік клянеться, що не буде більше пити, і головне – вірить в те, що говорить. Але наступного дня робить те саме. Що примушує його так чинити?

Дерево залежності

Уявимо собі дерево. Є коріння, ґрунт, де воно росте, стовбур, гілки. Так ось, гілки – це те, від чого людина буває залежна: алкоголь, наркотики, їжа, секс, азартні ігри, люди, релігія, робота, комп'ютерні ігри, Інтернет і так далі. Усе, що нами володіє – це гілки нашого дерева залежності.

У мене є знайома, яка зранку нікого і нічого не помічала, не могла розмовляти, спілкуватися, поки не вип'є кави. Вона нічим не відрізнялася від наркомана. Сьогодні вона це розуміє. Домашні всі знали, що поки вона не вип'є кави, її краще не чіпати.

А чи може бути залежністю риболовля? Чоловік перестає пити і захоплюється рибалкою, усі радіють, а в нього просто з'явилася інша залежність. Усі розмови про рибалку, кругом вудочки, гачки. Він пересів з однієї залежності на іншу.

Сьогодні можна також говорити про явище, яке я називаю християнським суїцидом – коли віруюча людина говорить про те, що швидше б до Господа, швидше б перейти в інший світ. Духовно і душевно здорова людина просить в Господа дати їй світлий розум до останнього подиху, щоб виконати призначення, яке Господь дав їй на землі, а не очікує по-нуро, коли вже та вічність. Консультанти дуже часто стикаються з тим, що «людина з Біблією» відчуває порожнечу і зневіру.

У житті дуже багато прекрасних речей, які при неправильному ставленні до них переходять в залежність. Це можуть бути кави, покупки, мобільний телефон (деякі люди ввечера кладуть телефон під подушку, щоб не пропустити жодного дзвінка і з самого ранку вже з кимсь розмовляють).

Або їжа. Хто не любить смачно попоїсти. Але від їжі теж можна впасти в залежність – коли людина свій душевний біль гамує їжею. Деякі жінки після розлучення з чоловіком «зависають на холодильнику». Вони заїдають свої печалі. Виявами цього роду залежності є такі поширені нині явища, як анорексія і булімія.

Анорексія – це захворювання, пов'язане з порушенням харчової поведінки, яке характеризується постійною божано погладшати. Жертвами анорексії найчастіше стають дівчатка, які прагнуть позбутися зайвої ваги. Спочатку вони сідають на дієту. І мало-помалу доводять себе до такого виснаження, що можуть навіть померти, тому що організм знесиленний, розбалансовані потрібні компоненти і для нормального функціонування не залишається жодних засобів.

Іноді таке схуднення пришидується штучно викликанню блювоту, прийняттям проносних засобів, і ціль цього всього – якомога швидше схуднути. Скелет в кабінеті біології – ось як виглядає дівчина, хвора на анорексію. Але поки вона дихає і рухається, вона не вважає себе хворою. У таких людей настільки змінюється психологія, що вони, дивлячись на себе в дзеркало, продовжують обмірковувати сантиметровою стрічкою і завжди перевіряють, скільки калорій в тій чи іншій їжі. Вони вважають себе повними, незважаючи на видимі ознаки протилежного.

Булімія також пов'язана з порушенням харчової поведінки, але характеризується переїданням. Людина, яка голодує весь день через страх погладшати, вночі об'їдається, а потім її мучить сумління і вона відчуває відразу до себе. Як наслідок, приймає проносні засоби, викликає блювоту, це приносить їй тимчасове полегшення. Потім знову удень голодує, а вночі наїдається.

Усе життя таких людей зосереджене на одному – будь-що досягнути бажаного результату. Причина такої поведінки найчастіше криється в дитинстві. Це характерне для дівчаток, яких у дитинстві не хвалили. Особливо велике значення має ставлення батька. Якщо батько не хвалив доньку, а це перший чоловік в її житті, який може робити їй компліменти, це дається взнаки.

Однак є батьки, які не те що компліментів не говорять своїм донькам, а ще й обзивають їх негарними словами. Особливо в перехідний вік, коли дівчинка формується і буває або надто худю, або гладкою. Якщо дівчинку або хлопчика не хвалять, у них залишається травма на все життя, і навіть

забирати їх додому. Тобто відправити в престижну в'язницю.

Ці діти не чують слів любові, не відчувають маминого тепла. Я виросла в сім'ї баптистів у четвертому поколінні. У мене чудова мама, її подвиг віри є для мене взірцем, але коли я почала займатися питаннями залежності, то зрозуміла, наскільки дисфункційною була наша сім'я. Виявляти свої почуття, хвалити, обіймати, радіти за добрі оцінки – всього цього не було. Дівчатка з нашої сім'ї тільки на «5» і повинні навчатися, і що тут особливого? По-іншому їй бути не могло! Наші батьки не були погані. Просто вони теж не до отримали цього від своїх батьків. Їх теж не хвалили. У той час дбали, щоб діти були ситі, одягнені, взуті.

Мама намагалася нас виховувати, стежила за нашим духовним зростом. Але базові речі – вияв любові, похвала відходили на задній план.

Емоційне насилля

Емоційне насилля – це ґрунт, з якого виростають коріння багатьох залежностей. Особливо це стосується християнських сімей, де існує заборона на прояви свого почуття, коли дитині кажуть: «Замовкни», «Не кричи», «Як ти розмовляєш з мамою» тощо. Зрозуміло, що з мамою потрібно розмовляти ввічливо, але якщо дитина гнівається, то що робити? Коли дитина впала на підлогу, б'є ногами і кричить – треба їй дати можливість виговоритися, проявити свої почуття. Але як найчастіше на таке реагують? «Що за крик? Негайно припини!». Це заборона на прояв почуття.

Чому ми, дорослі можемо гніватися, а діти ні? Це нормальне почуття – гнів. Діти відчувають ті ж почуття, що й ми, але нам чомусь можна, а їм ні. Дехто, не навчившись проявляти свої почуття в дитинстві, не може проявляти їх і в дорослому віці. Якщо таку людину запитати, що вона почуває, їй буде важко дати адекватну відповідь.

Чому людина приймає речовину, яка послаблює його емоційний біль? Тому що коли їй погано, вона не може про це сказати, бо не вміє проявляти свої почуття, вона просто випиває. І тепер все здається інакшим, вона може висловити все батькові, який його дістав своїми повчаннями, і матері, яка теж чомусь знахваліла останнім часом.

І це ключовий момент. Спрацьовує так звана психологічна пам'ять, коли цей момент фіксується в пам'яті: випив – стало краще, покурив – стало веселіше, з'їла тістечка – заспокоїлася. Дуже часто підлітки після суперечки відкривають холодильник – їдуть заїдати проблему.

Якщо дитині не дозволяють виявляти свої почуття, у неї народжується злість, виникає почуття самотності, тому що її ніхто не хоче слухати, а значить, вона нікому не потрібна. У школі дитину можуть принижувати настільки, що вона її голови не сміє підняти. Реакцією на таке ставлення може бути бунт або ж дитина може закритися в собі. А коли вона ще їй вдома не може відкритися і поділитися емоціями, почуттями, проблемами, вона закривається остаточно.

Наша постійна зайнятість – це окрема тема. Коли ми не маємо часу, щоб поговорити з дитиною, у результаті діти і батьки настільки віддаляються один від одного, що в дитини зникає всяке бажання спілкуватися з батьками. Часто батьки кажуть своїй дитині: «Ти не бачиш, що я втомлена?», «Іди до мами (до тата)». Таке «відфутболювання» призводить до самотності дитини.

Коли в сім'ї хтось із батьків алкоголік чи наркоман, дитина соромиться цього перед однокласниками і постійно живе в почутті підвищеного страху, у невизначеності: який буде увечері батько, що буде з мамою.

Один наркоман розповідав: «Коли я вколовся, то зрозумів, що мені не вистачало цього все життя. В душі настала така тиша, про яку я й не мріяв, тому що кожного дня зі страхом очікував вечора – яким прийде батько. Я дуже боявся за маму. Нам часто ввечері доводилося кудись втікати, а вранці треба було йти до школи з невиконаними домашніми завданнями. У школі насмішки і погані оцінки».

Духовне насилля

З духовним насиллям у церквах існують великі проблеми. Поки дитина ходить з батьками за руку, вона йде в недільну школу. Але коли вона виростає і відмовляється разом молитися, не хоче ходити до церкви, що зазвичай роблять батьки? Вони починають примусово тягти дитину до церкви.

Звичайно, вони хвилюються за дитину, бо та була нормальна, слухняна, а потім щось сталося. Одного разу на семінарі мене запитали: «Чи можна дитину бити, щоб змусити її йти до церкви? Сина я била, і він послухав, а от з донькою проблеми».

Такий ґрунт духовного насилля відіграє велику роль в виникненні залежності. Діти починають обманювати, кажуть, що йдуть до церкви, а насправді йдуть гуляти. Або живуть подвійним життям. Приходять до церкви для того, щоб «потусуватися», тому що є де. А корінь проблеми захований глибоко в дитинстві, тому що батьки не сформували в дитини самооцінку, не вклали ніякого уявлення про Бога. Правда полягає в тому, що прийшовши в церкву, людина автоматично не оздоровлюється. Господь дає їй шанс: «Я тебе звільняю, але далі мусить бути співпраця. Будемо разом працювати над стереотипами поведінки, над звичками».

Ніна БЕЛКОВА.
Консультант з питань хімічної залежності і стізналежності. (Закінчення в наступному номері)

Бог не спостерігає мовчки за ходом історії — саме Він творить її, Він управляє народами, звершуючи Свої суди.

«І він сказав: «Іди, Даниїле, бо заховані й запечатані ці слова аж до часу кінця. Багато хто будуть очищені, і вибіляться, і будуть перетоплені, і будуть несправедливі несправедливими, і цьо-

го не зрозуміють усі несправедливі, а розумні — зрозуміють» (Дан. 12:9-10).

«А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас» (1 Сол. 5:1).

«І сказав він до мене: «Це вірні й правдиві слова, — а Господь, Бог духів пророчих, послав Свого Ангела, щоб він показав своїм рабам, що незабаром статися мусить» (Об. 22:6).

Хто творить історію...

Господь через Біблію відкриває нам, що останньою імперією, яку зруйнує Ісус за Свого Другого пришествя, буде імперія антихриста, яка, на думку багатьох біблійних служителів, вже почала створюватися через Євросоюз. «Багато мов — один голос» — такий девіз Євросоюзу, який звучить як протипага Божому суду в Вавилоні, коли Він змішав мови людей.

Біблія відкриває, що імперія антихриста буде найпідступнішою, найжахливішою і найжорстокішою з усіх. «І буде робити той цар за своїм уподобанням, і підійметься, і підвищиться понад усякого бога, і на Бога богів говоритиме дивні речі, і матиме успіх, аж поки не довершиться гнів, бо виконається те, що було вирішене. І він не буде придивлятися до богів своїх батьків, і на похадливість жінок, і на всякого бога не буде дивитися, бо він звеличить себе понад кожного» (Дан. 11:36-37).

«... а по них встане інший, що буде різнитися від попередніх, і скине трьох царів. І він буде говорити слова проти Всевишнього, і буде думати позмінювати свята та права, і вони віддані будуть у його руку аж до одного часу, і часів і половини часу» (Дан. 7:24-25).

Репетиція сатани

З кінця XIX століття в Німеччині складалася унікальна ситуація, яка готувала прихід до влади Адольфа Гітлера і події, що забрали загалом 55 мільйонів людських життів. Промислова революція призвела до зубожіння багатьох тисяч селян і ремісників, вибиваючи їх із звичного укладу життя, змушуючи шукати роботу на фабриках і заводах.

Після Першої світової війни Німеччина була позбавлена армії, розвинені промислові райони перейшли під відомство держав-переможниць.

Політичний розбрат викликав хаос і безлад, від яких всі втомилася. Почав розквітати езотеричний рух, робилися спроби відновити стародавні німецькі окультні практики, що було дуже популярним серед вищих верств суспільства.

Гвідо фон Лібке — один із провідних містиків того часу заснував окультний рух під назвою «товариство Туле» (до нього належали деякі майбутні вожді нацизму: Адольф Гітлер, Рудольф Гесс, Генріх Гімлер). Він відродив стародавні німецькі окультні знаки «руни», знайшов стародавнє пророцтво: «Герой, посланий згорі, покінчить з очеретиною, він залагодить всі суперечки справедливими рішеннями, і те, що він створить, буде стояти вічно». Це пророцтво сатани про антихриста потім зіграло на руку Гітлеру. Але як це суперечить пророцтву про Христа: «Він очеретини надломленої не доломить і гнота догасаючого не погасить, поки не допровадить присуду до перемоги» (Мт. 12:20).

На основі теорії Дарвіна про еволюцію була висунута теорія про арійську расу, душі якої, буцімто, зосереджена в німецькому народі, і треба зберігати свою кров у чистоті, щоб очистити і відродити арійську расу людей.

Але найголовніше — у серці Німеччини, в Берліні, в музеї Пергама зберігалися дві страшні речі: ворота Іштар, або Астарті (їх ще називали ворітьми пекла) — головні ворота Вавилону із зображеннями 337 богів у вигляді змії; і престол сатани.

«А до Ангела Церкви в Пергамі напиши: «Оце каже Той, що має меч обосічного: «Я знаю діла твої, і що де ти живеш, там престол сатани. І тримаєш ти Ім'я Моє, і ти не відкинувся від віри Моєї навіть за днів, коли в вас, де живе сатана, був убитий Антипа, свідок Мій вірний» (Об. 2:12-13).

Престолом сатани називався храм і жертвник на честь імператора Риму. Того, хто не визнавав імператора богом, страчували на цьому жертвнику. І ворота, і престол були справжніми, їх привезли з археологічних розкопок. На честь встановлення престолу сатани в Берліні тодішній кайзер (це відбувалося наприкінці XIX століття) влаштував державне свято на честь поганських богів. Коли Гітлер прийшов до влади, то наказав побудувати копію престолу сатани в місті Нюрнберзі, де відбувалися фашистські паради. Саме з цього престолу він проголосив такі страшні речі, як тотальне знищення євреїв і поневолення неарійських народів.

Окультною хмарою було пронизане все у фашистській Німеччині: свастика, тобто руна творення

(символ вогненної мітли, якою, за переказом, давньонімецький бог Один створював світ), була головним фашистським державним символом. Знаком міністерства сільського господарства Німеччини була руна родючості у вигляді символу яблука.

Подвійний зигзаг — руна перемоги став головним визначальним знаком СС, майбутніх жреців нового світового порядку. До СС відбирали найкращих. Вони зобов'язувалися бути вірними до смерті, вивчати символи рун, історичну місію арійців, розуміти такі езотеричні вчення, як таїна крові, душа раси і т. д.

Нова наука — евгеніка стала головною в питанні збереження чистоти арійської раси. Почали практикувати примусову стерилізацію хворих, які могли зіпсувати чистоту крові (приблизно 400 тисяч осіб були стерилізовані). Першими на собі випробували газові камери пацієнти психіатричних лікарень. Були заборонені шлюби між арійцями і неарійцями. Археологічні дослідження були переведені під юрисдикцію СС, і після досліджень були висунуті теорії про право арійців на території, які нібито колись належали їм (відповідно до цих археологічних та історичних досліджень).

Ось деякі цитати з численних виступів Гітлера: «Старі вірування будуть відроджені, усі таємничі знання природи, усе демонічне. Ми скинемо християнську оболонку і повернемося до релігії, властивій нашій расі»; «Екстрасенсорні здібності арійців були втрачені через вплив християнства. Ціль єврейської раси — заблокувати світову місію арійців. Євреї — це антилюдина, істота іншого Бога, він відтворений з іншого кореня людської раси».

Саме з промов Гітлера і виникло таке поняття, як «недолюдина», яка не мала права на життя і могла жити лише як раб арійської раси.

До 1939 року в Німеччині було заборонено згадувати чи святкувати Різдво. Були вилучені з підручників тексти про Ісуса, ангелів, пасторів. Замість цього в підручниках появились теми про емісарів природи, силу сонця, свято якого відзначали на Різдво. Влаштували паради з факелами, запалювали ритуальні вогнища. У гімні СС були такі слова: «Часи Хреста минули, сходить символ сонця».

Гітлер носився з ідеєю об'єднаної Європи. Такі вирази, як загальноєвропейська валюта, європейське економічне співтовариство, європейська сільськогосподарська політика, уперше проголосив саме він.

Бог досягає своєї цілі

Та все ж попри те, що Гітлера вело диявольське провидіння, у календарі Бога ще не настав час для приходу антихриста, тому Бог зупинив цей марш пекельних полчищ по Європі.

Як стверджують історики, фатальною помилкою Гітлера став напад на Радянський Союз, коли ще не було покінчено з Англією. Біблія розповідає багато історій, коли Господь, аби зупинити когось, нашоухував його на неправильне рішення. Згадаймо історію з Авесаломом, який не прислухався до справді мудрої поради свого радника Ахітофела: «А Давидові донесли, говорячи: «Ахітофел серед зрадників з Авесаломом». І Давид сказав: «Господи, учини ж нерозумною Ахітофелову раду!»... А Ахітофелова порада, яку він радив тими днями, була така певна, як питати про Боже Слово, — така була Ахітофелова порада і для Давида, і для Авесалома!.. І сказав Авесалом та всі Ізраїлеві мужі: «Ліпша рада аркеянина Хушая від ради Ахітофелової». Бо це Господь наказав зламати добру Ахітофелову раду, щоб Господь приніс зло на Авесалома... А коли Ахітофел побачив, що порада його не виконана, то осідлав осла і встав та й пішов до свого дому, до свого міста. І він зарядив про дім свій та й повісився, і помер, і був похований у гробі свого батька...» (2 Сам. 15:31; 16:23; 17:14, 23).

Навряд чи можна до кінця пізнати Божі цілі, досягнуті через цю війну. Але певно можна сказати, що держава Ізраїль виникла завдяки цій війні. Як сказав біблійний вчитель Дерек Принс, жодна сила у світі, окрім мільйонів загинілих, не змусила б євреїв, що за багато років пустили в Європі коріння, поїхати в необижити, але історичну Батьківщину — Ізраїль. Саме жахи Голокосту спонукали світові держави серйозно зайнятися створенням Ізраїлю в 1948 році.

Ми живемо в унікальні часи. Можливо, саме нам випаде стати очевидцями Другого приходу Господа. Будьмо готовими до нового повороту історії людства!

СВІДЧЕННЯ

Приречений на смерть, я отримав життя

«Ти створив моє нутро, ти мене виткав в утробі матері моєї.

Хвалю Тебе, що сотворив мене так дивно; діла Твої предивні, ти душу мою знаєш вельми добре. Кості мої не були сховані від Тебе, коли повстав я таємничо, коли мене творено в землі глибоко. Очі Твої бачили мої вчинки, усі вони записані у Твоїй книзі; і дні, що Ти мені призначив, коли ані одного із них іще не було. Як мені тяжко думки Твої збагнути, Боже! Яка в них сила» (Пс. 139:13-17).

Народився та виріс я на Полтавщині. У сім'ї нас, дітей, було троє — дівчинка і двоє хлопців, я найменший. Дитинство моє було складним. Коли мені було 12, померла мама, а батько пішов від нас до іншої жінки. Усі домашні клопоти лягли на плечі моєї юної, тендітної сестри Мілі, що намагалась бути для нас і матір'ю, і батьком водночас.

Жили ми дуже бідно. Навесні я ходив до лісу, де їв бруньки з дерев, а щодо одягу — то тільки й того, що ми були не голі — носили всяке дрантя. Соромно навіть було вийти на вулицю в такій одежі. Щоб хоч якось прожити, пас телят. Пам'ятаю, мороз, трава вся в інею, а я босий, у старій куфайчці, одягнений на голе тіло, бігаю за телятами і весь тремчу від холоду та болю. Кому потрібен сирота? Ніхто не пожаліє, не приголубить. Наплачуся...

Восени я захворів на туберкульоз кісток, та так, що вже і ходив з трудом. Сестра вмовила батька відвезти мене до відомого костоправа. Той не зважав на те, що хворі ноги були сильно відморожені, вправляв так, що від болю паморочилося в голові. Нарешті зігнув ноги в колінах, туго зв'язав звичайним шпагатом (бинта не було). Шпагат в'ївся в шкіру, ноги в нарівах, кістки зрослися в колінах, Я, худий та знесилений, більше нагадував скелет, ніж живу людину. Лежав у нашій вбогій хатині і майже нічого не їв. Батько не навідувався. Моє життя згасало. Міля знову підняла тривогу. Батько розв'язав шпагат і відвіз мене до районної лікарні. Мені надали допомогу, поступово почав ходити, але наріви не зникали. Лікарі тільки руками розводили.

У 1965 році я одружився, але сімейне життя не склалося, ми розлучилися. А наприкінці 70-х я захворів на менінгіт. Це був просто жах — від сильного болю я бився головою об стінку, щоб або вмерти, або хоч на хвилину знепритомніти — сили не було це терпіти. Із чотирьох хворих живим залишився тільки я. Чи це не Божа милість?

У 1978 році я переїхав на Дніпропетровщину, до с. Лозуватки Криворізького р-ну. Тут одружився вдруге. Народився син (від першого шлюбу вже росло двоє синів). Жили досить заможн, здавалося, все складається добре.

Та прийшла біда. Одна недобра людина, як я пізніше дізнався, «запечатала мене покійною землею» — це обряд в окультній практиці, що прирікає людину на смерть. Почалися постійні сімейні сварки, негаразди, та найстрашнішим було те, що я тяжко захворів. У народі цю хворобу називають «грудною жабою». З лікарні не виходив. Бувало, вранці випишуть, а ввечері я знову там. Лікарі не приховували, що медицина тут безсила, і радили звертатися до бабок.

Куди тільки я не їздив, звертався і до «бабок», і до «дедок», обряди різні виконував, у річку заходив о 12-й ночі зі свічкою в руках, читаючи заклинання, — це притому, що плавати не вмію. Що тільки наді мною не робили — і на віск зливали, і на картах ворожили, заклинання читали... Усі обіцяли допомогти, але з кожним днем моє здоров'я погіршувалося.

Взимку я поїхав на лікування до Ленінграда. Мене оглянула відомий професор Катерина Щербіна і повідомила: «Твоє серце зносилось, ти вже не житель на цій землі!». Я помирав, а мені так хотілося жити, хотілося, щоб мій маленький син запам'ятав, як виглядає його батько.

Після чергових відвідин відомої цілительниці мене в тяжкому стані відвезли до лікарні, а дружині порадили готуватися до похорону. Увечері стався приступ. Я просто кричав від болю. І став свідком людської черствості. Санітарка на чийсь запитання: «Хто це так кричить?» відповіла: «Та це Волошин ніяк не здохне, скоріше б здох, а то мені підлогу мити!». Від почутого стало ще болячіше, хотілося кричати: «Люди, я ще живий, ще все чую та розумію. Чому ви такі жорстокі?».

Увечері прийшла Міля і подала мені носовичок, над яким молилися з постом за моє зцілення віруючі, і порадила прикласти його до ділянки серця: «Бог зцілить тебе, тільки віруй».

Я так і зробив. Спершу продовжував приймати ліки, а потім вирішив проекспериментувати. Попросив Мілю прибинтувати носовичок на ділянку серця, а ліки не приймав. Згодом виписався з лікарні — а носовичок не відв'язував ще цілий місяць. Так, приречений людьми на смерть, я отримав життя від Бога. Як свідок — червоний напис на моїй медичній картці: «Взятий на облік... Знятий з обліку...»

Раніше мені доводилось возити сестру та деякого з віруючих на служіння. Поки вони там, я закривав у машині і нікуди не виходжу. Думаю — вийду, а вони покличуть чоловіків, скоплять мене за руки, за ноги і затягнуть всередину, і тоді я вже звідти не вийду. А після одужання сказав дружині, що піду до церкви, до якої Міля ходить. Покаявся у Карнаватській церкві. У 1986 році прийняв водне хрещення.

Мій зір — це ще одне свідчення Божої милості в моєму житті. Побачивши історію моєї хвороби, офтальмолог здивувалася: «Уперше бачу людину після менінгіту з таким добрим зором!» (95 відсотків).

Неодноразово Бог зцілював мої ноги. Взимку 2008 року під час ожеледиці я впав із велосипеда і порвав всі колінні зв'язки, крім одної. У лікарні сказали, що єдиний варіант — операція. Для мене це був страшний вирок: а як служіння, поїздки на евангелізацію? Всю свою надію я поклав на Бога. А коли на недільному зібранні за мене помолилися із заупокладанням, наступного дня я вже стояв самостійно.

І сьогодні бажання мого серця — трудитися для Його слави.

Роман ВОЛОШИН.

Р. С. Роман Волошин — ревний працівник Лозуватської церкви. Кожного тижня — і в сніг і в дощ — сідає на свій маленький скутер і мчить у сусіднє село за вісім кілометрів, щоб провести зібрання. Це людина, яка є прикладом довіри Богу і великим благословенням для всієї Лозуватської церкви.

Вони «виконали всю правду»

Перше цього року свято водного хрещення в церкві християн віри євангельської м. Івано-Франківська зібрало 27 червня на березі Бистриці немало випадкових перехожих. Але випадковостей як таких у житті, фактично, не буває. Можливо, для всіх, хто прогулювався того спекотного ранку набережною, це був ще один шанс почути слова Ісуса Христа про те, що всім,

хто хоче бути Його послідовником, годиться «виконати всю правду», охрестившись за Його прикладом (Мт. 3:15), і що тільки той, «хто увірує і охреститься, спасений буде» (Мр. 16:16).

Піднесення і радість переповнювали того дня серця не лише 63 безпосередніх «винуватців» свята, які вступили в заповіт з Господом через святе водне хрещення, а усіх, хто щиро служить Ісусу Христу.

І ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

ШАНС РОЗПОЧАТИ НОВЕ ЖИТТЯ

Бережанська виховна колонія для неповнолітніх — один з десяти такого роду закладів в Україні — вирізняється з-поміж інших не лише тим, що розміщена в колишньому монастирі ченців-бернардинів. Ізолятор для особливо, так би мовити, активних, тут пустує ось уже який рік, а колонія посідає перше місце в Україні серед виправних закладів за рівнем дисципліни вихованців. І це не випадковість. Як наголосив в розмові з нашим кореспондентом старший інспектор по навчально-виховній роботі Євген Рубінець, акцент у вихованні тут роблять на релігійно-просвітницьку діяльність.

Директор Івано-Франківської місії милосердя «Добрий самарянин» Олег Карпюк

тижня свій день народження. А на великі свята — такі, як Різдво, Великдень, Новий рік, Свято жнив подарунки отримують всі вихованці.

Нещодавно колоністів відвідали гості з Івано-Франківська — директор Івано-Франківської місії милосердя «Добрий самарянин» Олег Карпюк разом з християнським дуєтом «Дже-

рело» і євангелістом церкви ХВС Івано-Франківська Геннадієм Ліптугою. Дуже хочеться вірити, що слова з проповідей і пісень, які звучали того дня на Богослужбі, запали в душу вихованцям і принесуть добрі плоди.

До речі, п. Рубінець у цьому не сумнівається — за його словами, керівний склад закладу пильно стежить за долею тих, хто покидає колонію. Майже всі стараються розпочати справді нове в доброму сенсі цього слова життя. А християнам віри євангельської старший інспектор висловив особливу вдячність за те, що опікуються підлітками, яким після колонії нікуди повертатися. А таких, на жаль, немало.

Вихованці регулярно читають Біблію, християнську літературу (за ініціативи пастора Соловєва в колонії зібрана ціла християнська бібліотека), а також християнську періодику, зокрема газети «Вірую» і «За євангельську віру». Свідчення двох із них (прізвищ із зрозумілих причин не подаємо) пропонуємо вашій увазі.

Наш кор.

Тому двері колонії широко відчинені для всіх, хто готовий сіяти зерна любові, істини й добра. Пастор церкви християн віри євангельської з с. Горинки Кременецького району на Тернопільщині Петро Соловей — один з таких добровольців. Як відповідалний за тюрменне служіння в Тернопільській області, разом із співочою групою «Вифлеєм» він ось уже сім років щовівторка проводить в колонії Богослужіння.

На сьогодні 120 зі 154 вихованців колонії — постійні учасники євангельських зібрань. Здебільшого це діти з неблагополучних сімей, позбавлені батьківської опіки і любові, а 55 з них взагалі круглі сироти. Але не безбаченки, бо Батьком для них став Небесний Отець. З Його допомогою брат Петро з командою знаходить можливість за кожних відвідин привезти їм гостинці. Маленькі подаруночки отримують і ті, хто відзначав цього

Тепер я знаю, хто я і навіщо я тут

Хочу розказати вам історію свого життя — як я завжди хотів кимось бути і що з цього вийшло.

Народився я в Тернополі. Ще будучи хлопчиком, прив'язався до вулиці, де в моє життя прийшли алкоголь, а згодом і наркотики. Я став помічати серед друзів брехню, лицемір'я, хитрість і ще багато всього незрозумілого для мене на той час. Старався поводитися не так, як вони, а так, як вчили мене батьки. Тому дуже часто в нас відбувалися сварки. Одні поважали мене, інші ставали ворогами.

Моє життя перетворилося на пошук грошей на гашиш та алкоголь, на чорно-біле кіно, в якому немає ні початку, ні кінця. Тому коли до мене в черговий раз прийшли працівники міліції і заарештували мене за зберігання гашишу, я не сильно здивувався. Потрапивши в КПЗ, я зрозумів, що це старт нового життя за ґратами. Приїхавши в СІЗО і потрапивши в камеру, я побачив цікаву картину: у камері всі ходили з чотками і розповідали про свої «подвиги».

У тюрмі я вирішив дотримуватись «понятій», і все згадував собі прислів'я: «Блатне життя важке, але цікаве». Щодо того, що воно «важке», я був згоден, а от щодо «цікаве» — не зовсім. На зоні я ще більше переконався в тому, що нічого цікавого в моєму виборі немає, але гордість не дозволяла відкрито це визнати.

У Бережанській виховній колонії, де я тепер перебуваю, щотижня проводяться заняття в кімнаті основ християнської моралі. На ці заняття ходили всі вихованці. Пішов і я, та не розумів, що діється. Після занять до мене почали підходити люди. Вони усміхалися і вітали мене. Ні одного косого погляду, ніяких обговорень, дорікань. Наступного разу я знову пішов на заняття, слухав проповіді, і мені було добре серед Божого народу.

Мені почало подобатися чути спокійний голос проповідника, історії про Ісуса, Який прийшов на землю, щоб допомогати таким, як я. Кожного разу я все більше і більше пізнавав про Христа. І одного вечора зрозумів, що треба приймати рішення. Або я з ними їду за Богом, або я повертаюся...

Тієї ночі моє життя змінилося. Я лежав і дивився в стелю, задаючи собі одне й те ж питання: «Чому?». Чому я не можу відмовитися від «босцяцького» життя, яке принесло мені стільки горя і покалічило мене? Що чекає мене далі? Знову пияцтво, бійки, міліція, побій, тюрми? Чому я не можу зупинитися? Хто мені заважає? У кого шукати захисту і допомоги? Я згадав про Ісуса, закрив очі і сказав: «Я так змучився. Я не хочу більше так жити, зціли моє поранене серце, Ісусе. Будь ласка, прийди в моє життя!».

І Він прийшов. Мені ніколи не було так добре і легко. Я зустрів свого Господа і Спасителя. І отримав радість і спокій. Тепер мені не потрібно підлаштовуватися і намагатися кимсь бути. Я твердо знаю, хто я, навіщо я живу на цій землі, куди веде моя дорога. Я живу для того, щоб служити Богу і допомагати людям, щоб Божий Дух торкнувся кожного серця і змінив його, як змінив моє.

В. К.

Свобода — не за парканом, вона всередині

Мене звуть В'ячеслав, мені 18 років. Зараз я живу з Богом, і якщо чесно — це круто, я б навіть сказав, дуже круто.

З самого малку моє життя було, наче прірва, яка не має кінця. Коли мені виповнилося три роки, мої батьки розлучилися. Я залишився з батьком, а молодша сестра — з матір'ю. З того часу я забув, що таке материнська любов. Батько працював допізна, часто випивав. Про мене піклувалась бабуся. Коли мені минуло сім років, я викурив першу сигарету, тому що вважав це модним і думав, що так я буду виглядати старшим.

Далі сталося нещастя, яке принесло моїй дитячій душі багато горя: коли мені виповнилося дев'ять, батько помер. На саме Різдво, вранці 7 січня 2000 року, його не стало. Я не міг довгий час з цим змиритися. Озлюбився, замкнувся в собі, почав погано вчитися.

Згодом бабуся захворіла, і я переїхав жити до тітки. У неї була своя дитина, і мене вона зовсім не помічала.

Прожив там приблизно три роки, і життя було нестерпним. В усьому був винен я, а не її син.

Коли мені виповнилося 12 років, я вирішив перейти до мами. Мама в мене інвалід II групи. Ми почали жити на її пенсію — мамі за станом здоров'я працювати не можна. Нагляду за мною практично не було, і я почав курити вже всерйоз, а не так, як раніше, коли тільки грався.

З 13 років працював на підсобних роботах помічником будівельника. Часу на школу майже не було. За дрібні порушення мене поставили на облік в міліцію, коли мені виповнилося 14 років.

З'явилася нова компанія, в якій хлопці були на два-три роки старші за мене і покурювали «травку». І ось я вже в системі. Спочатку це було раз у три місяці, потім раз у місяць, а через деякий час — вже кожного дня. Почалися пиво, горілка. І так я котився все нижче і нижче. Я розумів, що це все, крах, всередині була лише пустота і більш нічого. Я хотів кинути все, але ще більше загруз.

У 16 років — перша судимість за «траву». Мене пожаліли — дали рік умовно. Спочатку я взявся за розум, але через місяць — знову те саме.

У результаті через півроку знову судимість — два роки один місяць, і я опинився на зоні. Тут почалося інше життя. Усі обличчя озлоблені, кожна душа понівечена. Відносини між людьми не людські, а звірячі.

Мені пощастило — я потрапив в Бережани. Ця зона — мовби зовсім не зона, а табір, в якому навчають жити. І тут вперше я побачив світло в кінці прірви. І почав до нього йти. Це світло — віруючі люди, які несли Боже Слово.

Я зрозумів, що це для мене, що я комусь потрібен і що Бог мене любить і любить кожного, хто Його шукає. Коли я покаявся, вперше відчув себе вільним. Раніше я думав, що свобода за парканом. Але зрозумів — свобода всередині. І тепер у мене з'явилися сенс життя і мрія, яка точно збудеться, бо я не сам — зі мною Бог.

В. Д.

СЕКРЕТИ ВІДКРИТО

Сьогодні більшість християн не помічають одного важливого принципу – принципу ефективної молитви, хоча вся Біблія говорить про нього. На мою думку, небажання прийняти цей принцип – основна причина низької ефективності в Тілі Христа.

«А як молитесь, то не будьте, як ті лицеміри, що люблять ставати й молитися по синагогах та на перехрестях, щоб їх бачили люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду своєю! А ти, коли молишся, увійди до своєї кімнатчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно... А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду своєю! А ти, коли постиш, намасти свою голову і лице своє вмій» (Мт. 6:5-6, 16-17).

Якщо Ісус говорить нам про піст, то значить, Він очікує, що ми будемо постити і молитися при цьому. Ісусе прямий взаємозв'язок між тим, як ми молимося і постимо. Ісус ставить молитву і піст на один рівень. Ми повинні зрозуміти, які благословення заховані в молитві з постом.

Джон Веслі писав: «Кожен християнин, який розуміє важливість посту і не практикує його, відпадає від Бога. Як і ті, які розуміють важливість молитви і не моляться». Відомо, що Джон Веслі не рукопокладав на служіння нікого, хто не був готовий постити кожної середи і п'ятниці до 16 год. Це була основна умова для служителя церкви.

Суть посту

У чому ж полягає суть посту? Щоб життя медом не здавалося? Щоб обмежити себе в деяких задоволеннях? Ні, піст має багато цілей. Насамперед піст – це встановлений Богом засіб покори. Писання чітко говорить про це. Гордість – основна перешкода для відповідей на молитви. Заберіть гордість зі свого життя, і молитви стануть ефективнішими.

Гордість особливо огидна в Господніх очах. І як багато благословень ми втрачаємо через неї. Ця істина проходить через всю Біблію, це вселенський принцип. Вперше вона спрацювала не на землі. Гордість стала першим гріхом у всесвіті, і відбулося це на небесах. Першим загордився ангел Люцифер. Якщо навіть ангел, загордившись, упав, то наскільки більше ми, грішні люди на землі, вразливіші перед смертоносними стрілами гордості.

«Коли хто покличе тебе на весілля, не сідай на першому місці, щоб не трапився той поважніший за тебе з покликаних, і щоб той, хто покликав тебе та його, не прийшов і тобі не сказав: Поступи на цьому місцем! І тоді ти із соромом станеш займати місце останнє... Але як ти будеш запрошений, то приходи і сідай на останньому місці, щоб той, хто покликав тебе, підійшов і сказав тобі: Приятелю, сідай вище! Тоді буде честь тобі перед покликаними з тобою. Хто бо піднісється буде впокорений, а хто впокорюється той піднесеться» (Лк. 14:8-11).

Бог не збирається нас упокорити, Він говорить, щоб ми самі себе впокорили. Бог може принизити гордого, а впокорити себе можемо тільки ми. Перестаньте молитися: «Боже, упокори мене!», щоб не довелося потім про це шкодувати. Джон Буньян сказав: «Якщо ти внизу – не бійся впасти, гордість тобі не страшна!

Господь буде вірним Поводирем смиренним серцем. Якщо ти лежиш на землі, то принаймні далі падати тобі нікуди».

«Хто бо піднісється, буде впокорений, а хто впокорюється, той піднесеться» – це вселенський закон, який діє на землі і на небі. Люцифер захотів стати рівним Богові, але впав, спіткнувшись об свою гордість. Ісус, який мав цю рівність по праву, упокорив Себе до смерті на хресті, за що Бог його підніс. «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і до смерті хресної... Тому й Бог підвищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Чим нижче ви себе зможете впокорити, тим вище будете піднесені.

Смирення як головний принцип успішної молитви

«Упокоріться перед Господнім лицем, і Він вас підійме!». Тут написано, що ми самі повинні впокоритися. Смирення залежить від нас, піднесення – від Бога. «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать! Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу підвищив» (1 Петр. 5:6).

Бог противиться тим, хто приходить до Нього з гордим серцем. Горда людина не може наблизитися до Бога. «Бо високий Господь, але бачить низького, а гордого Він пізнає здалека!» (Пс. 137:6).. Гордість не може ввійти в присутність Божу. Тому все, що звільняє нас від гордості, сприймаймо як безцінне благословення. Якщо навіть це не примне. І піст – один із Божих методів смирення.

«А я, як вони хворували були, зодягався в верету, душу свою мучив постом, молитва ж моя поверталася на лоно моє» (Пс. 34:13). Давид постом упокорював свою душу. Для чого це потрібно? Бо душа самолюбна і егоїстична, вона виражає себе в таких трьох фразах: «Я думаю! Я відчуваю! Я хочу!». А Бог говорить: «Головне не те, що ти думаєш, відчуваєш і хочеш! Моя воля – ось головне! Якщо ти хочеш виконати Мою волю, то розберися зі своєю душею, вгамуй її постом!».

Один юрист із Вашингтона, послушавши мою проповідь, вирішив провести один день в пості. Це був жакликий день, і увечері він вирішив поговорити зі своїм шлуномком по-чоловічому. Він сказав: «За те, що ти мене сьогодні так розчарував, завтра ти знову будеш в пості!». Шлунок – це або добрий слуга, або деспотичний хазяїн. Хто наш хазяїн – ми чи шлунок?

Мені часто доводиться боротися зі своїм шлуномком, і коли я перемагаю, то отримую благословення. Вони не приходять одразу, але обов'язково приходять. Коли я починаю гордитися, Бог забирає їх від мене, тоді я запитую, чому так сталося? І Бог вказує мені, де я загордився чи став самолюбним.

«І це стане для вас на вічну постанову, сьомого місяця, десятого дня місяця будете впокорятися ваші душі, і жодної праці не робитимете ви, ані тубілець, ані приходько, що мешкає серед вас, бо того дня буде окуп ваш на очищення ваше, до всіх гріхів ваших станете чисті перед Господом. Субота повного відпочинку від праці вона

Дерек Принс

для вас, і ви будете впокорятися душі свої, це – вічна постанова» (Лев. 16:29-31).

Для євреїв смирення душі нерозривно пов'язане з постом. Піст – це відмова від їжі заради духовних цілей. Іноді це супроводжується і відмовою від води, та це не обов'язково. Від чого відмовлятися і на який термін – кожен вирішує особисто.

У восьмому розділі Книги Ездри описано переселення ізраїльтян з вавилонського полону. Це був дуже важкий шлях, ніхто не міг гарантувати безпеку, і Ездра приймає важливе рішення в цій складній ситуації: «І проголосив я там піст, над річкою Агавою, щоб упокоритися нам перед лицем нашого Бога, щоб просити від Нього щасливої дороги для нас і для дітей наших та для всього нашого маєтку, бо я соромився просити від царя війська та верхівців, щоб помагали нам у дорозі проти ворога, бо сказали ми цареві, говорячи: Рука нашого Бога на добро для всіх, хто шукає Його, а сила Його та гнів Його на всіх, хто кидає Його! І постили ми, і просили нашого Бога про це, і Він дав нам убагати Себе» (Езд. 8:21-23).

Як нам відомо, подорож пройшла благополучно, без втрат. На Бога завжди можна покластися.

Божі суди

Колись давно Ізраїлем правив один із найбільш нечестивих царів всіх часів – Ахав. Пророк Ілля проголосив над ним Божий суд: «І зроблю з твоїм домом, як із домом Єровоама, Неватового сина, як із домом Баші, Ахіївеного сина, за той гнів, яким розгнів ти Мене та ввів у гріх Ізраїля... Бо ще не було такого, як Ахав, що запровадив чинити зло в Господніх очах, що його намовила жінка його Єзавель. І він чинив дуже гидке, ідучи за ідолами, усе так, як робили амореяни, що їх Господь повиганяв перед Ізраїлевими синами. І сталося, як Ахав почув ці слова, то роздер він шати свої, і зодягнув на тіло своє веретище, і постив, і лежав у веретищі, і ходив сумовито... І було Господнє слово до тішб'янина Іллі, говорячи: Чи ти спостеріг, що Ахав упокорився перед лицем Моїм? За те, що він упокорився перед Моїм лицем, не наведу Я лиха за його днів, за днів його сина наведу Я те лихо на його дім» (1 Цар. 21:22; 25-29).

Ахав був і залишився найбільш нечестивим правителем Ізраїлю, і Бог проголосив Свій суд над його домом. Та коли він упокорився, Бог відкав суд на деякий час. Отож якщо піст допоміг нечестивому Ахаву, то не може не допомогти нам – Божим дітям?!

Коли Йона проголосив знищення Ніневії через сорок днів, то він проголосив Божий суд над цим містом. Як зреагували жителі міста?

«І ніневітяни ввірували в Бога, і оголосили піст, і позодягали верети, від найбільшого з них аж до найменшого. І дійшло це слово до царя Ніневії, і він устав зо свого трону, і скинув плаща свого з себе, і покрився веретою та й сів на попелі. І він звелів кликнути й сказати в Ніневії з наказу царя та його вельмож, говорячи: Нехай не покусують нічого ані людина, ані худоба, худоба велика чи худоба дрібна, нехай вони не пасуться, і нехай не п'ють води! І нехай покриваються веретами та людина й та худоба, і нехай сильно кличуть до Бога, і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства, що в їхніх руках. Хто знає, може, Бог обернеться й пожалує, і відвернеться

з жару гніву Свого, і ми не погинемо! І побачив Бог їхні вчинки, що звернули зо своєї злої дороги, і пожалував Бог щодо того лиха, про яке говорив, що їм учинить, і не вчинив» (Йона 3:4-10).

Коли жителі міста покаялися у своїх гріховних вчинках, Бог змиливався над ними. Суд був відкладений більш ніж на 100 років. Якщо піст поміг Ніневії, то не може не допомогти нам?

А що зробила Естер, щоб врятувати свій народ? «І сказала Естер відповісти Мордехаєві: Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постіть за мене, і не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити так, і так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо я загину, то загину... І пішов Мордехай, і зробив усе, як звеліла йому Естер» (Ест. 4:15-17).

«А дванадцятого місяця, він місяць адар, тринадцятого дня в ньому, коли наказ царя та закон його мали бути виконані, коли вороги юдеїв сподівалися запанувати над ними, повернулося те так, що вони, юдеї, запанували над ненависниками своїми, зібрані юдеї в своїх містах по всіх округах царя Ахашвероша, щоб простягнути руку на тих, що задумували їм лихо, та ніхто не став перед ними, бо страх перед ними напав на всі народи» (Ест. 9:1-2).

Ключ до Божого благословення

Як засвідчує Книга Естер, надзвичайно складна ситуація стала благословенням для євреїв, а все тому, що вони прийняли рішення молитися і постити. Піст може змінити хід історії, і тепер стає зрозуміло, чому сатана хоче забрати цей важливий ключ з наших рук. Він боїться, що ми будемо ним користуватися.

У Новому Заповіті знаходимо багато прикладів ефективного посту. «А в усьому себе виявляємо, як служителів Божих, у великій терпінні, у скорботах, у бідах, у тіснотах, у вдарях, у в'язницях, у розрухах, у працях, у недосипаннях, у постах» (2 Кор. 6:4-5).

Павло говорить, що піст – один із доказів того, що його служіння істинне перед Богом. Далі у цьому ж посланні він говорить: «Слуги Христові вони? Говорю нерозумне: більш я! Я був більш у працях, у ранах над міру, частіш у в'язницях, часто при смерті. Від євреїв п'ять раз я прийняв був по сорок ударів без одного, тричі киями бито мене, один раз мене каменували, тричі розбивсь корабель, ніч і день я пробув у глибині морській; у мандрівках я часто був, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими, у виснажуванні та в праці, часто в недосипанні, у голоді й спразі, часто в пості, у холоді та в наготі» (2 Кор. 11:23-27).

Павло часто постив. Цікаво те, що голод і спрага – це коли нема що їсти, піст – це добровільна відмова від їжі. Павло вважав піст доказом свого апостольства. На моє глибоке переконання, усі служителі Божі повинні постити.

«А в Антіохії, у тамтешній Церкві були ці пророки та вчителі: Варнава й Семен, званий Нігер, і кіпрієцький Луцій, і Манаїл, що був вигодуваний із тетрархом Іродом, та ще Савл. Як служили ж вони Господеві та постили, прорік Святий Дух: Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх! Тоді, попустивши

та помолівшись, вони руки поклали на них, і відпустили. Вони ж, послані бувши від Духа Святого, прийшли в Селевкію, а звідти до Кіпру відплинули» (Дії 13:1-4).

У вирішальну мить історії Церкви ці люди не засіли складати якісь плани, навпаки, вони відклали всі методи й очікували Божого втручання. Яким чином вони відклали свої зусилля набік? Відмовою від їжі. Вони відклали все, що відволікало їх від голосу Божого, і Бог не забарився. Думаю, у наших церквах так багато проблем тому, що ми складаємо свої плани, до яких Бог не має ніякого відношення. А Він не буде брати участь в тому, що не від Нього.

Ісус – Альфа і Омега, тому те, що Він розпочав, Він доведе до кінця. Але Він не бере участі в тому, чого не починав. Дуже важливо зрозуміти, що почав Бог і які його плани. Рання Церква залишила нам гарний приклад: вони відкинули всі свої плани і шукали Божої волі. І Бог відкрив свій план – «Відділіть мені Варнаву і Савла!». Та навіть після цього вони не відправилися туди, куди послав їх Бог. «Тоді, попустивши та помолівшись, вони руки поклали на них і відпустили. Вони ж, послані бувши від Духа Святого, прийшли в Селевкію, а звідти до Кіпру відплинули».

Святий Дух послав їх і Сам пішов з ними, і це стало початком апостольського служіння. До цього Варнава і Савл були пророками і вчителями, та вже в наступному розділі вони названі апостолами. Апостол – це той, хто посланий. Якщо пророки і вчителі будуть шукати Господа в постах, то, можливо, деякі з них стануть апостолами.

Призначення апостолів і пресвітерів – дуже важливий момент в житті церкви. Перші християни підходили до цього з постом і молитвою. І зовсім немає потреби змінювати цей підхід. Бог не змінився, його методи залишилися незмінними.

Надія для народу

«І впокоряться люди Мої, що над ними кличуться ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Моє, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх та й вилікую їхній Край!» (2 Хр. 7:14).

У цьому тексті перелічено шість кроків: чотири, які робимо ми, і три, які робить Господь тоді, коли ми зробимо свої чотири.

Які кроки повинні зробити ми? Упокоритися, бо гордість перешкоджає отримати відповідь на молитву. Наступний крок – молитва. І молитися потрібно аж до того часу, поки не знайдемо Божого обличчя. Останнє – треба повернутися зі злих своїх доріг.

Іноді ми думаємо, що йдемо правильним шляхом, та коли стаємо в молитві перед Господнім лицем, починаємо розуміти, що насправді це не так. «Засурміть на Сіоні в сурму, оголосіть святий піст, скличте зібрання! Зберіте народ, оголосіть святі збори, старців згромадьте, позбирайте дітей та грудних немовлят, нехай вийде з кімнати своєї також молодий, молода ж з-під свого накриття! Між притвором та жертвником нехай плачуть священники, слуги Господні, хай молять вони: Змилуйся, Господи, над народом Своїм, і не видай на ганьбу спадку Свого, щоб над ним панували погани. Нашо будуть казати між народами: Де їхній Бог?» (Йоїл 2:15-17).

Лідери церкви повинні завжди бути попереду. Ісус покликав трьох учнів по-бути з ним в Гетсиманському саду, але коли вони зупинилися, Він пішов далі. Це лідерство! Один пастор говорив: «Мені доводиться бігати за своїми людьми». Це не лідерство!

Що обіцяє зробити Бог у відповідь на наше смирення? «І буде потому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сні, юнаки ваші бачити будуть видіння. І також на рабів та невільників за тих днів виллю Духа Свого. І дам Я ознаки на небі й землі, кров та огонь, та стовпи диму. Заміняться сонце на темність, а місяць на кров перед приходом Господнього дня, великого та страшного! Станеться, кожен, хто кликати буде Господнє ім'я, той спасеться, бо на Сіонський гори та в Єрусалимі буде спасіння, як Господь говорить, та для тих позосталих, що Господь їх покличе» (Йоїл 3:1-5).

ЗВЕРНИ УВАГУ

Загинув, бо не прийняв

Один молодий чоловік з відносно непоганою репутацією якось під час гри в карти втратив самовладання. Схопивши револьвер, він вистрілив у свого партнера і вбив його наповал. Хлопця заарештували і засудили до смертної кари. Родичі і друзі написали прохання про його помилювання, а зовсім незнайомі люди з інших міст і сіл, дізнавшись про те, що сталося, беручи до уваги його попереднє бездоганне життя, вирішили приєднатися до прохання. Клопотання було доставлене губернатору. Той, переглядаючи цілу гору прохань, навіть пустив сльозу. Він погодився помилювати молодого чоловіка. Написавши відповідний документ, губернатор поклав його собі до кишені і, одягнувшись священиком, відправився до тюрми.

Коли він підійшов до камери, молодий чоловік скочив на ноги, схопився за решітку і закричав: «Діть геть! Я не бажаю вас бачити! Тут були вже семеро з вашого брата! Я одержав досить релігії відомо!» Губернатор намагався вгамувати розгніваного злочинця: «Але підждіть хвилиночку, юначе, у мене є щось для вас. Дозвольте мені поговорити з вами». Хлопець знову закричав: «Якщо ви зараз же не підете, я покличу охорону, і вона вас виведе геть!». Губернатор зробив ще одну спробу: «У мене для вас радісна новина. Невже ви не дозволите мені повідомити її вам?». Але той був непохитний. Засмучений губернатор повернувся і пішов.

Через кілька хвилин у дверях камери появився тюремний охоронець: «Ну, юначе, бачу, що вас відвідав губернатор». «Що? — вигукнув молодий арештант. — Цей чоловік в одязі священнослужителя — це був губернатор?». — «Так, — відповів охоронець, — і в нього в кишені було ваше помилювання, але ви не хотіли навіть вислухати його».

Хлопець був шокований. Він тут же попросив папір, ручку і написав листа: «Шановний пане губернаторе, я винен перед вами і повинен попросити пробачення. Я шкодую, що так повівся з вами...» Губернатор, одержавши листа, перевернув його і написав на звороті: «Не зацікавлений більше в цій справі».

Настав день, коли молодому чоловіку треба було відповісти перед законом. «Ви хотіли би що-небудь сказати перед смертю?» — запитали його. «Так, — відповів він. — Я помираю не за свій злочин, як вбивця, тому що губернатор простив мені і я міг би жити. Я помираю тому, що не захотів вислухати і прийняти пропозицію губернатора».

Ми всі грішні перед Богом, і всім доведеться відповідати перед Ним за свої гріхи. Але Бог буде судити людей не тому, що вони грішні, а тому, що вони не прийняли помилювання, яке Бог пропонує всім. Христос помер за гріхи людей на хресті, і якщо людина приймає цю жертву, Бог прощає всі її прогріхи. Не відмовляйтесь від помилювання, як той впертий молодий чоловік.

Біблія говорить: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Увіруй в Христа! Не загинь!

Нарешті, після довгих мук совісті, Галя радісно вкладалася в ліжко. Майже цілий тиждень минув відтоді, як вона вчинила цю жахливу справу. Нині ж вона була щаслива, настільки щаслива, що не могла заснути. Чому вона так довго не признавалася мамі, що без дозволу взяла гру свого старшого брата і першого ж дня загубила її в школі? Тоді вона вирішила не признаватися. Думки про крадіжку знову й знову тривожили її. Тільки під час ігор голос совісті, що мучив її, замовкав. Раннім ранком і пізнім вечором її свідомість свердлила думка: а якщо мама чи брат помітять пропажу? О, це «якщо»! Як вона боялася цього слова!

Сьогодні увечері перед молитвою батько читав про одного дивного чоловіка. «Як же його звали?» — не могла згадати Галя. Він мав справу з великим апостолом Павлом. Дівчинка слухала розповідь батька схвильовано, але уважно. «Так! Це Онисим! Його звали Онисим!». Він намагався з усіх сил приховати неправду, яку вчинив! Галі здавалося, що вона бачить, як він крадеться в темряві... Ось він, вчинивши зло, втікає від свого господаря...

— Ми не знаємо, як все це відбувалося, — говорив батько. — Апостол Павло мало про це написав.

Лежачи в ліжку, Галя до дрібниць згадувала вчорашню розмову. Тато розповідав:

— Очевидно, Онисим чув у домі свого пана про Ісуса, тому що Филимон був християнином. Більше того, у нього була домашня церква, а отже, Онисим був добре ознайомлений з вченням Ісуса Христа. Але серце його залишалося черствим. Він не хотів приймати Господа і тому мучився, живучи в домі благочестивої сім'ї.

Онисим був рабом. І одного разу йому дуже захотілося стати вільним. З порожніми руками втікати Онисиму не хотілося, і він вирішив вкрасти щось із коштовностей, продати і на ці гроші жити. Правда, Павло не описує, що саме зробив Онисим. Можливо, він вкрав гроші, а, можливо, і ще щось. Вчинивши зло, Онисим втік. У невеличкому містечку, де жив Филимон, важко було сховатися, тому він втік у велике столичне місто Рим. Там було багато рабів, серед яких Онисим легко загубився.

Галя похитала головою, уявляючи, як ховався Онисим, лякливо оглядаючись. Адже він ніколи не міг бути радісним. Думки про лихий вчинок повсюди і завжди переслідували його. Знову й знову дівчинка згадувала свої переживання минулого тижня. Як вона

РАБ ОНИСИМ

боялася, що мама, тато чи брат дізнаються, що вона зробила!

Потім батько розповів про Павла, який перебував в римській тюрмі. Апостол був прикований до солдата, який пильнував, аби в'язень не втік. Хоча Павло був ув'язненим, багато друзів могли відвідувати його, слухати розмови. Чим могли, вони з радістю служили апостолу.

Одного разу Онисим зустрівся з Павлом. Ми не знаємо, як це сталося. Можливо, Онисим вчинив ще якийсь злочин і потрапив до тюрми, де перебував Павло. А може, він просто з іншими людьми прийшов послухати апостола. Коли Онисим слухав Павла, то помітив, що цей чоловік не такий, як усі. Закований у ланцюги, він був радісний і щасливий. Павло багато говорив про Христа, про Котрого Онисим чув і в домі Филимона. Але тут, з уст ув'язненого, Добра Новина звучала зовсім по-іншому. Онисим був захоплений. Він мовчав і уважно слухав апостола.

Але настала мить, коли Онисим не вже не міг мовчати. Він побачив себе жалюгідним рабом гріха, злим, нещасливим, бідним. У каятті він упав на коліна і гаряче молився Отцеві Небесному, благаючи про прощення. Після молитви він все розповів Павлові, нічого не приховуючи зі своїх негідних вчинків. Ще Онисим розповів про свого господаря Филимона, який також любить Ісуса. Виявилося, що апостол Павло дуже добре знав Филимона, багато молився за нього. Як приємно було Павлові бачити прощеного раба свого друга! Вони так потоваришували, що Онисиму зовсім не хотілося йти від Павла. Та й апостол не хотів відпускати його. І все ж Онисим повинен був повернутися до свого господаря і, розповівши всю правду, попросити прощення за крадіжку і негарні вчинки.

Павло написав невеликого листа і передав з Онисимом. У ньому він просив Филимона, свого друга, прийняти Онисима вже не як раба, а як брата, тому що він також любить Господа. І ще Павло написав: «Коли ж він чим скривдив тебе або винен тобі, — полічи це мені... я віддам...»

О, більше Галя не могла слухати. Плачучи, дуже хвилюючись, вона розповіла батькам про свою крадіжку. Їм було боляче почути

таке від дочки. Усі троє схилилися на коліна. Галя відверто розповіла все Ісусові, благаючи Його простити такий поганий вчинок. Після молитви до дівчинки повернулася радість, а батьки були безмежно щасливі, тому що їх дочка одержала прощення від Господа.

Тепер, лежачи в ліжку і все згадуючи, Галя не могла заснути. Усе в ній раділо і співало. Яка вона щаслива, що Ісус їй все простив! Цього вечора Галя добре зрозуміла, що зробив для неї Христос.

— Так само, як Павло заступався за Онисима, Христос заступається за нас, коли ми приходимо до Нього, — пояснив тато. — Ісус мовби говорить Своему Отцеві: «Полічи Мені цей гріх, який вчинила Галя». Він бере на Себе вину, то Він повинен і заплатити за неї. Гріх твій і мій, донечко, такий великий, що грішми за нього не заплатиш. Вина викуповується тільки кров'ю. Тому Спаситель повинен був померти, коли взяв на Себе наші гріхи. Воскресши, Він переміг смерть і тепер має повне право прощати всі гріхи, змиваючи їх Своєю кров'ю».

Ні, ніколи не забуде Галя цей вечір! Справа Онисима стала і її справою. І вона, подібно до того раба, уникала батьків, боялася зустрічі з братом, погано спала, тривожилося в душі. Тепер Ісус простив їй, як простив Онисиму.

Завтра вона розповість все братові і попросить в нього прощення. Не страшно, якщо він посварить її трохи. Галя скаже, що Ісус Христос їй вже все простив!

«Напевне, і Онисиму добре стало жити і працювати у Филимона», — подумала Галя, щасливо усміхаючись.

Деякі вчені-еволюціоністи вважають, що вік землі — 4,5 мільярда років. Вони всерйоз думають, що життя зародилося в первинному океані — якомусь киплячому «бульйоні». Саме так, внаслідок «випадкових» хімічних реакцій, і виникла перша клітина. А далі, за мільярди років, шляхом еволюції з першої клітини і появилася, мовляв, людина...

А тепер на хвилику уявимо, що вік землі — справді кілька мільярдів років. І відразу парадокс: за весь цей час ні вітри, ні дощі, ні сонячна радіація, ні будь-які інші природні фактори так і не змогли вирізбяти з каменю хоча б щось, віддалено схоже на вигляд людини! А мова йде всього лише про камінь. Наскільки складнішим та унікальнішим, на відміну від кам'яної брили, є організм людини! Ось тільки деякі факти.

Мозок

Людський мозок генерує за день більше електричних імпульсів, ніж усі телефони світу разом взяті. У головному мозку людини за одну секунду відбувається 100 000 хімічних реакцій.

Нервова система

У тілі дорослої людини близько 75 кілометрів (!) нервів. Мережа нейронів мозку в 1400 разів складніша за всю телефонну мережу земної кулі, швидкість біосигналів в нейронах досягає 7 км/сек.

Нервова система людини містить близько 10 мільярдів нейронів і приблизно в сім разів більше клітин, які обслуговують, підтримують і підживлюють. Лише 1% нервових клітин зайняті «самостій-

Ти — не випадковість!

ною роботою» — приймають відчуття із зовнішнього середовища і командують м'язами. 99% — це проміжні нервові клітини, які служать підсилюючими і передавальними станціями.

Обличчя

При одній тільки усмішці в людини працюють 17 м'язів. На язик міститься близько 9 000 смакових рецепторів.

Волосся

Середня кількість волосин на голові у блондинів — 140 тисяч, у брюнетів — 102 тисячі, шатенів — 109 тисяч, у рудоволосих — 88 тисяч. Загальна кількість волосин на тілі, окрім голови, близько 20 тисяч.

Волосся росте зі швидкістю 0,35—0,40 міліметра за добу. За день наша шевелюра стає довшою, якщо порахувати спільний приріст довжини всіх волосин, метрів на 30. Довжина волосся на голові, що відростається в середньому протягом життя, — 725 кілометрів.

Очі

Очі здатні розрізняти 130-250 чистих кольорових тонів і 5-10 мільйонів змішаних відтінків.

Вуха

У внутрішньому вусі близько 25 000 клітин, що реагують на звук. Діапазон частот, які сприймаються слухом, — між 16 000 і 20 000 герц.

Ми усвідомлюємо звук через 35-175 мі-

лісекунд після того, як він дійшов до вуха. Ще 180-500 мілісекунд потрібно вухові на те, щоб «налаштуватися» на прийом звуку і досягти найкращої чуттєвості.

Ніс

Площа нюхової зони носа — п'ять квадратних сантиметрів. Тут розташовано близько мільйона нюхових нервових закінчень. Щоб у нервовому нюховому волокні виник імпульс, на його закінчення повинно потрапити приблизно вісім молекул ароматної речовини. Щоб виникло відчуття запаху, повинно збуджуватися не менше 40 нервових волокон.

Шкіра

У шкірі розсіяно 250 тисяч рецепторів холоду, 30 тисяч рецепторів тепла, мільйон больових закінчень, півмільйона рецепторів нюху і три мільйони потових залоз. За час життя шкіра людини змінюється приблизно тисячу разів.

Легені

Поверхня легень — приблизно 100 квадратних метрів. Площа поверхні людських легень приблизно дорівнює площі тенісного корту.

Доросла людина робить приблизно 23 тисячі вдихів (і видихів) за день.

Серце і кровоносна система

Загальна довжина кровоносних судин

в організмі людини — приблизно 100 000 кілометрів.

У дорослої людини серце за день перекачує близько 10 000 літрів крові.

36 800 000 — кількість серцебиття в людини за рік.

Шлунок

Кожні два тижні наш шлунок повинен заново виробляти нову внутрішню оболонку, інакше він сам себе переварить.

Під мікроскопом

Людська ДНК, яких в організмі людини більше ста трильйонів, містить 80 000 генів. І ти досі віриш, що ти — результат якихось «випадкових» хімічних реакцій, що твій прародич — якась «амеба»? Псаломспівець Давид, цар юдейський, вигукує захоплено: «Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це!» (Пс. 139:14).

Ти і я — ми справді дивовижно утворені за образом і подобою Божими. У нашого організму, як, до речі, і у всього живого на землі, є свій Автор, свій Творець.

Те, що ти появився на світ, — зовсім не випадковість і не помилка батьків. Ти — задум Божий. Ти не просто мандрівник на цій землі! У Бога для твого життя є Його особливий, чудовий план. І ти маєш привілей спілкування зі своїм Творцем.

Окрім людини, на нашій планеті цього привілею не має ніхто!

«Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це», — співав Давид. А чи усвідомлюєш ти унікальність свого народження? Чи відчуваєш необхідність спілкування з Творцем, Автором твого життя? Бог прагне такого спілкування. Дві тисячі років тому Ісус Христос, Син Божий, прийшов з небес на землю, щоб примирити грішну людину з Отцем. Примирити і тебе, і мене!

Чи думаєш ти прийняти Ісуса Христа у своє серце? Чи готовий визнати Його своїм Господом і Спасителем, покаючись у своїх гріхах?

Зроби перший крок назустріч Богові — прийми Його прощення і спасіння. І краще зроби це сьогодні. Адже ти не знаєш, що може трапитися завтра.

«Всезагальна молитва за пробудження»

З 24 по 28 червня у Київському палаці спорту про-
шла перша в Україні «Всезагальна молитва за
пробудження». Організаторами виступили понад
20 союзів християнських євангельських Церков та місій
України. Молитовного заходу таких масштабів ще не було
на теренах колишнього Радянського Союзу. П'ять днів по-
спіль тисячі християн з різних церков молилися і постили
за спасіння та духовне відродження слов'янських народів,
а також за вихід наших країн з соціально-політичної та
фінансово-економічної кризи.

«І впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і
помоляться, і будуть шукати Ім'я Моє, і повернуть зо злих своїх
доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую
їхній Край!» — цей текст із 2 Хронік 7:14 став ключовим під час
посту і молитви.

Молитовний марафон об'єднав християн багатьох конфесій
— баптистів, п'ятидесятників, харизматів, католиків, православ-

них тощо (УПЦ Київського патріархату представляв на молитві
вікарій Олександр).

Завдяки прямій трансляції в ефірі каналу CNL, а також в
Інтернеті до молитви могли приєднатися десятки тисяч людей
по всьому світу. Телефонні лінії прийняли більше чотирьох тисяч
дзвінків з різних куточків планети.

НХС.

НАБОЛІЛЕ

Мене на стіні немає

Римляни прибили Мене до хреста,
а ти — до стіни. І Я не знаю, хто
з вас милосердніший: язичник чи
християнин. На хресті Я воскрес, а на
стіні вишу мертвим полотном, якому ти
поклоняєшся, також мертвий. Якби ти
був живий, то знав би, що і Я живий від
початку світу аж досі. Я живу в тобі. У
твоєму серці. Але хіба ти знаєш це? Ти
маєш бути храмом Духа Святого! Та хіба
тобі до цього?

Ти чуєш себе і тільки себе. Ти при-
ходиш до Мене тоді, коли припече. Як
тривога — то до Бога, по тривозі — то й
по Бозі. Навіть сатана таку приповідку не
видумає. Ти хитріший від нього. Зробив
Мене «паличкою-виручалочкою».

Ти при потребі заходиш до церкви, як
у кредитний банк з мінусовим процентом.

Тобі так вигідно. Жодної відповідальності.
Треба — взяв, знову треба — знову взяв.
І пішов геть. У своїх потребах. А Мене
закрив в хаті. Залишив висіти на стіні.
До нової потреби.

А може, й у Мене є якісь бажання?
Може, й Мені щось треба від тебе? Та хіба
ти знаєш Мене? Хіба ти чуєш Мене? Хіба
твій розум усвідомлює, що Я — Слово?
Ти ніколи не читав Біблії, Євангелія. Ти
боїшся їх. Бо як тільки ти відкриєш Святе
Письмо, Я загляну у твоє серце і скажу,
що воно брудне.

О ні! Тільки не це. Спокійніше прибити
Мене до стіни. І порадитися з мертвим.
Жодного клопоту. Адже ніхто нікого не чує.

Чоловіче, схаменися! Ти ж подоба
Моя. Почуй Мене, образе Мій!
Василь ГРИГОРЧУК.

Як отримати вічне життя

Біблія відкриває нам дорогу до
вічного життя. Передусім ми повинні
усвідомити, що згрішили проти Бога:
«... Бо всі згрішили і позбавлені Божої
слави» (Рим. 3:23). Усі ми робили вчин-
ки, які не до вподоби Богові, за що за-
слуговуємо покарання. А оскільки всі
наші гріхи, по суті, спрямовані проти
вічного Бога, то і кара повинна бути
вічною. «Бо заплата за гріх — смерть,
а дар Божий — вічне життя в Христі
Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 6:23).

Ісус Христос, безгрішний, вічний Син
Божий став людиною (Ів. 1:1, 14) і
заплатив за нас Своєю смертю. «А
Бог доводить Свою любов до нас тим,
що Христос умер за нас, коли ми були ще
грішниками» (Рим. 5:8). Ісус Христос помер
на хресті (Ів. 19:31-42), прийнявши на Себе

кару, яку заслужили ми (2 Кор. 5:21). На
третій день Він воскрес із мертвих (1 Кор.
15:1-4), доказавши Свою перемогу над
гріхом і смертю. «Благословенний Бог і
Отець Господа нашого Ісуса Христа, що
великою Своєю милістю відродив нас до
живої надії через воскресіння з мертвих
Ісуса Христа» (1 Петр. 1:3).

Нам необхідно вірою відвернутися від
своїх гріхів і піти до Христа за спасінням
(Дії 3:19). Якщо ми повіримо в Нього,
знаючи, що Його смерть на хресті була
платою за наші гріхи, то одержимо про-
щення і вічне життя на небесах. «Так бо
Бог полюбив світ, що дав Сина Свого
Однородженого, щоб кожен, хто вірує в
Нього, не згинув, але мав життя вічне»
(Ів. 3:16). «Бо коли ти устами своїми
визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш
вірувати в своїм серці, що Бог воскресив

Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9).

Віра в подвиг Христа на хресті — єдина
дорога до вічного життя! «Бо спасенні ви
благодаттю через віру, а це не від вас,
то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не
хвалився» (Еф. 2:8-9).

Якщо ви хочете прийняти Ісуса Христа
як свого Спасителя, помоліться. Пам'ятай-
те: сама молитва не приводить до спасіння,
тільки віра в Ісуса Христа може спасти
вас від гріхів. Ці слова — просто вияв
того, що ви вірите в Бога і дякуєте за те,
що Він забезпечив вам спасіння: «Боже!
Я визнаю, що грішив перед Тобою і за-
слуговую на покарання. Але Ісус Христос
заснав призначене мені покарання, щоб
через віру в Нього я міг бути прощений.
Я відкидаю свій гріх і вірю, що Ти — моє
спасіння. Дякую Тобі за милість до мене і
прощення! Амінь!».

Стій у вогні!

Ми сіль землі, а сіль — це те, що надає їжі смаку. Але якщо сіль втратить
силу, вона стане просто скрипучим піском в їжі, в яку потрапить, і зробить
її непридатною для вжитку.

Якщо ми позитивно не впливаємо на довкілля, будучи теплими христия-
нами, то мимоволі будемо впливати негативно, тому що ми — «реклама»
нашого Бога...

«Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби ти холодний чи гарячий
ти був! А що ти літєлий, і ні гарячий, ані холодний, то виплюну тебе з своїх
уст...» (Об. 3:15-16). Богу потрібні гарячі християни. Богу подобається вогонь.
Але нам, людям, подобається все тепле, тобто не дуже гаряче і не дуже холодне. Ми
споживаємо теплу їжу, приймаємо теплий душ, любимо теплу погоду. Гаряче створює
дискомфорт для тіла, для плоті. І напевне, саме тому Бог закликає нас увійти в Його
вогонь, де немає місця для тіла, де все тілесне, душевне згоряє. Тіло вступає в конф-
ронтацію з духом, і нам треба робити вибір: жити за тілом чи за духом. Жити за духом
— означає приборкувати і поновлювати своє тіло.

Це секрет апостола Павла, секрет багатьох мужів віри. Щоб ходити в дусі, треба
платити ціну, розпинаючи своє тіло. Вогонь приходиться на жертву. Ти відчуєш, як він
приходить у твоє життя, коли покладеш жертву на Божий жертвник.

Що ж треба віддати, щоб у наше життя прийшов Божий вогонь? На це запитання
Павло відповідає в Посланні до римлян: «Тож благаю вас, браття, через Боже мило-
сердя, — повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну
службу вашу» (Рим. 12:1).

Наше тіло, яке ми інколи обожнюємо, служачи йому, догоджаючи і поклоняючись,
ми можемо віддавати для служіння, для молитви, для постів. Наше тіло — це храм
Духа, і нехай в цьому храмі прославиться наш великий Бог. Можна бути по-своєму за-
доволенним, догоджаючи тілу, але істинне щастя полягає в задоволенні свого духа. Не
можна служити двом панам. Тіло наситити неможливо: воно завжди хоче все більше
й більше. Християни, які є рабами плоті, ніколи не будуть щасливими, ніколи не будуть
по-справжньому задоволеними.

А люди, які шукають Бога, блаженні, вони бадьорі і моляться і тому не впадають в
спокусу, вони приносять плід своєчасно, бо знаходять задоволення в Законі Божому.
Тіло не хоче молитися, не хоче пильнувати. За тілом жити легше, але ті, що живуть
за тілом, не можуть догодити Богові, та й собі не догодять. Ми багато що можемо
змінити, якщо почнемо ревно шукати Бога. Спокуси почнуть відступати, радість почне
наповнювати нас.

У моєму житті багато що почало змінюватися, коли я почав щоранку приходити до
Бога в молитві і шукати Його обличчя. Якщо ти молишся вранці і твоя молитва — не
просто формальність, а прагнення до спілкування з Ним, то твій день буде наповнений
Його присутністю, Його благословеннями і ти побачиш, що Бог реальний.

Ми нещасливі, тому що ми не святі, і ми не святі, тому що ми не наповнені Богом.
Але ми можемо це змінити! Почнімо молитися, і ми побачимо велику Божу славу в
нашому житті і в житті нашої церкви.

Станіслав ОСИПОВ.
Пастор.

МІНІАТЮРА

Завдання

Кожному з нас при народженні да-
ються брила мармуру та інструменти,
щоб перетворити її на статую. Деякі
так і носять цю брилу з собою все
життя, ні разу її не торкнувшись.
Деякі досить швидко розбивають її на
дрібні осколки. А деяким таки вдаєть-
ся створити з неї великий шедевр.
Що вийшло в тебе, дорогий друже?

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожнятів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львівська область:

Церква ХВЄ «Дім милосердя»
м. Львів, 79053 вул. В. Великого, 50, ГВК «Гетьман»
НЕДІЛЯ — 11.00, ЧЕТВЕР — 18.30; тел. (032) 295-04-35
Церква ХВЄ «Віфанія» м. Львів, 79019 вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ -10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.00; тел. (032) 231-87-33
Церква ХВЄ «Голгофа» м. Львів, вул. Скрипника, 8
НЕДІЛЯ -10.00, ЧЕТВЕР -18.30; тел. (032) 221-62-25
Церква і місія ХВЄ «Воскресіння» м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Шевченка, 97; НЕДІЛЯ-10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ -18.00
ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР -19.00 для молоді; тел. 8-067 600-34-16
Церква ХВЄ м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл. вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ -10.00, ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ - 19.00
Церква ХВЄ м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Весняна, 10; НЕДІЛЯ — 10.00, 18.00, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19.00, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР — 19.00 для молоді; тел. 8-067 752-68-05.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»
ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»
ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 12.40 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
ЩОНЕДІЛІ
о 22.15 — «Осанна»
ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).
Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 7 (126)
липень 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261
Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована
у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.